

I går var vi i København. Julen står atter en gang for døren, som man siger. Året er ved at rinde ud, og alle flosklerne tages frem og pudses op til festen. Jeg (den skrivende) sad i min bil på vej ind til Hovedbanegården, hvor det var aftalt at jeg skulle møde mine to børn Jonathan og Suien foran Mac Donald. Men så lyste den røde lampe på instrumentbrættet som indikerer, at ladestrømmen er afbrudt, og det har jeg oplevet før. Det betyder at dynamoen er sat ud af drift, da kileremmen enten er faldet af eller er brækket.

Gode råd var dyre. Børnene ventede og jeg måtte først ringe til Falcks redningskorps, hvor der var ventetid på 1 time, før de kunne komme og hente bilen og bringe den tilbage til Maribo, hvor den kunne komme på værksted og få en ny kilerem. Gudskelov tilbød Falck mig en lånebil, så vi kunne komme videre i programmet.

Jeg mødte børnene ved torvehallerne, og vi gik direkte derfra, hen og spiste på en græsk restaurant. Og så i fuld fart til Palads teatret for at se den nye Star Wars film.

Jeg ville gerne, men kan ikke. Sådan kører det rundt i hovedet på ham hele tiden. Den gang for mange år siden på Patmos, hvor han mødte englænderen, som sagde at intet var tilfældigt, selvom han selv mente, at hans ankomst til øen udelukkende var sket fordi færgeren fra Rhodos var forsinket på grund af stormen, så han måtte tage en overnatning på det lille snuskede hotel nede ved havnen, før han kunne rejse videre til Piræus.

Der sad han så i englænderens varme stue og fik fortalt alt om claivoyante menneskers dybe indsigt i ting, som almindelige mennesker intet forstod sig på. Om aftenen i hotellets seng drømte han om den franske løjtnants kvinde. Bogen han læste mens han ventede på at rejse videre.

Alt var lagt til rette i mindste detaille. Og hans øjne søgte lyset under de stormtunge skyer, idet han bevægede sig ned ad stentrappen som førte til stedet, hvor anløbsbroen fra færgeren snart efter blev sat i land af to græske sømænd. Oppe på dækket stod han og så tilbage mod øen, idet den store færge bevægede sig ud på det åbne hav. Vinden tog i hans hår, og fik hans øjne til at løbe i vand. Han vidste, at han nu var på vej. Han vidste, at han fra nu af ikke længere selv kunne bestemme sin retning, men ufortrødent måtte underkaste sig enhver impuls, hans sind var berørt af. At han af hele sit hjerte aldrig mere skulle finde sig selv som den han troede han var. At han fra da af var en anden.

Der skete det. Det ved han nu. Det skete under det store forlis, hvor han fik kniven ind i hånden med det skarpe skær dybt i sin håndflade. Nettet som han tog fri af skruen og idet han rakte det op mod pigen på dækket, mærkede han hvorledes hans hånd blev sprættet op i et stort dybt sår. Pigen stod som forstenet, mens blodet farvede havet rødt. I kahytten forbandt hun hans hånd og de elskede hedt og inderligt mens pigens kæreste så på med hadefulde øjne. Drengen var nu så gammel, at han godt kunne tåle, at se disse ting. Båden var en stor gammel galease, som de havde sat i stand gennem flere vintre på den lille ø Formentera, hvor den lå for anker i en bugt med isblåt vand.

Hver morgen tumlede de begge op fra kahytten og kastede sig ned i det mørkeblå intet. Når de kom op, var deres ansigter strålende af glæde og livslyst og de elskede atter begærligt hinandens kroppe. Den lille hund, de havde med, var en delfinhund, som talte delfinernes sprog og stod i stævnen af skibet, når flokke af de små hvaler kom op i overfladen for at lege. Om natten hang månen og sendte lysstråler ind ad det lille køje, og de så hinandens sjæle i det klare skær.

Dina var en ung smuk amerikanerinde, jeg mødte i London, da jeg var i byen for at træffe en clairvoyant englænder, som jeg var henvist til af de to venlige mennesker, jeg mødte på Patmos efter forliset. Hun var slank, lyshåret og klædt i en lysebrun, kort frakke og mørke bukser. Vi satte os på en bænk i parken. Hun udbrød: - I even dont know you!

Vi var kort forinden blevet præsenteret for hinanden oppe hos den clairvoyante herre, efter jeg havde modtaget min "læsning" som bestod af en aurategning og en række skitser af mennesker fra de dødes verden, som nu var mine vejledere i denne verden. Hun sad der bare pludselig i karnappen under de store vinduer i en dyb læderbeklædt lænestol. Hun rejste sig idet vores vært rakte hånden ud mod hende og sagde hendes navn. - She is Dina. I Think you should meet her! Jeg gik hen mod hende og rakte hende min hånd, og det var som en magnet, der møder sin modpol.

Vi fulgte ad ud. Jeg bar på alle mine papirer, og hun tilbød mig at have dem i sin taske. Så var den ikke længere. Vi var blevet bragt sammen af skæbnetunge hændelser, og lille mig fulgte med, det bedste, jeg havde lært.

I Regent Park spadserede vi langsomt ad stierne, der omgiver det store springvand, mens vi udvekslede almindeligheder om os selv, sådan som man gør, når man stifter nye bekendtskaber. Vi satte os på en bænk, og her fandt min hånd op omkring hendes skulder, idet hun udbrød: "I even dont know you!" Med rette kunne jeg have sagt det samme, hvad jeg dog ikke gjorde. Jeg tænkte blot: "Hvilken dejlig dame, som sidder her ved siden af mig i London. Hvad sker?" Så jeg lod ske, hvad ske ville, men havde en mærkelig fornemmelse af, at blive ført afsted af kræfter eller viljer, jeg ikke selv var herre over. Hvorfor fandt dette møde pludselig sted? Det viste sig, fandt jeg ud af gennem vores fortsatte samtale, at Dina havde boet på Patmos, og kendte de mennesker, jeg havde mødt der og som havde henvist mig til den clairvoyante englænder i London. Var alt dette et tilfældigt sammentræf, eller var det hele et arrangement, for at lokke mig ind i et forhold til en amerikansk pige jeg ikke kendte. Og hvorfor skulle nogen have interesse i det?

Dina og jeg fortsatte samtalen, hvor det blandt andet forlød, at hun var inviteret sammen med en god ven til at besøge en dame ude på landet nord for London. Og der spurgte hun mig om jeg ville med. Da vi rejste os fra bænken, tog hun mig under armen, og jeg fulgte med indtil vi skiltes efter at have aftalt at mødes på stationen den følgende dag.

Derfor tog jeg mig sammen og skrev, det der skulle skrives uanset hvor fjollet det måtte blive.

Derfor så jeg i avisen en annonce, der fortalte om en rejse, jeg engang havde foretaget. Til Barcelona. Tænk, tænkte jeg. Det må jeg prøve endnu en gang. At sætte sig op i en flyvemaskine på må og få og lade det skete ske.

Efter lange og tunge overvejelser om hvorvidt afrejsen skulle foregå torsdag eller fredag, blev jeg endelig klar over, at fredag morgen var bedst. Skulle jeg tage afsted torsdag aften lige efter en lang klinikdag og overnatte i Brussel på et sygt hotel inde i den tågede belgiske by, eller skulle jeg gå tidligt i seng kl halv ni og stå op kl halv tre og køre de 150 km til Kastrup lufthavn og parkere bilen og gå op i afgangshallen og lade mig visitere af den nævenyttige kontrolvagt som hele tiden lagde mig ordene i munden og jog med den stakkels 75 årige mand, der havde fået en lille schweitzer kniv med i toilettasken, som han ikke måtte, og som han måtte alligevel fordi bladet på kniven ikke oversteg 6 cm. Skulle jeg det? Ja det skulle jeg sandelig og ihvertfald. Så det gjorde jeg og turen ind ad den morgenmørke motorvej var lidt lang, men musikken på Danmarks radio program 3, hvor man er hvad man hører, hjalp på humøret og snart var vi, dvs bilen og jeg, fremme ved lufthavnen uden nogen synderlig forstyrrelse fra motoren udover, at ladelampen lyste i morges tidlig et kort øjeblik, men holdt så op til min store glæde.

I flyet fik jeg plads ved siden af to agronomer, som skulle til Brussel i Eus hovedkvarter for at finpudse kvælstofudledningsdirektivet som jo var vigtigt for ikke at kloden skal gå under i lort. Damen ved siden af mig var rigtig sød og sagde, at hun osse elskede Barcelona og Gaudis katedral som jeg jo selvfølgelig skal ind i, når jeg engang ankommer.

Her i Brussel lufthavn, hvor jeg nu sidder på en bænk og skriver, er meget af tiden gået med at installere google-maps, så jeg kan finde vej rundt i Barcelona, og især så jeg kan finde fra lufthavnen til hotellet. Det skulle ligge meget centralt, så jeg kan komme både på Miro's museum og til Picassos samling og selvfølgelig ud til Middelhavet og få et bad.

Den unge pige i den røde uniform kører frem og tilbage med sin vogn med gulvvaskeredskaber og, den unge mørke mand sidder på en lille traktor, som hele tiden kører omkring og pudser på det glatte marmorgulv her i transitlokalet i Brussel lufthavn.

Vi fik fin morgenmad i flyet fra København, og nu satser jeg på, at de også serverer et eller andet på flyet til Barcelona. Jeg gider i hvertfald ikke spise noget af det belgiske ragelse de serverer her til tårnhøje europriiser.

Og så gik jeg ovenpå, og der var hele slaraffenlandet med de mange dyre butikker og sågar også en Burger King som serverede mig en side salat og en kop kaffe latte, og da jeg atter en gang så på uret fandt jeg ud af, at jeg var tæt på at komme for sent til flyet. Så jeg styrtede ud på den fortløbende gangbro med latten i den ene hånd og salaten i den anden, og var nær ved at vælte en lille pige som helst ville have hele gangbroen for sig selv. Men så var der alligevel lidt tid ude ved gaten til at sidde og nyde salaten i fred og drikke min latte til.

Flyveturen var rigtig god nu. Ude i det fjerne tårnede alpetoppene sig op, og en anden jetmaskine skar sig ind på tværs udsendende en mægtig røgsky, som fik mig til at tænke på agronomerne og deres kvælstofdirektiv. Jo tak verden kører bare derudaf, og nede på jorden løb kløfter millionår gamle med små snebræmmer på siderne, og byer krøb sammen i dale omgivet af skarptskårne bjergkamme.

Når jeg sådan sidder der oppe i flyveren og kigger ud gennem det lille duggede dobbeltvindue og ser ned på kuglen vi flyver hen over, så bliver jeg med eet klar over,

hvor gammel denne klode er med ild i maven og solen som mor, og det hele går op i en højere enhed og jeg selv som enkeltindivid forsvinder ud i det tomme intet. Og så stod der en lille dreng i ankomsthallen med sin slikkepind i munden og smilede til mig og så var jeg knust.

Pyha, den var hård. Tilsidst kunne jeg slet ikke finde rundt i denne slemme by. Alt var fremmed og det var først da jeg besluttede mig for at søge hen, hvor jeg kom fra i går i den lille tapasrestaurant nede ved stranden, hvor jeg badede i morges, at der faldt ro over gemytterne. Nu sidder jeg ved det samme bord som jeg sad ved i går, blot er det nu ikke to forelskede unge mennesker, der sidder ved bordet ved siden af mig, men fire ret højroastede unge spanske mænd, som dog på ingen måde generer mig, men tværtimod skaber en hyggelig stemning af nærvær.

Det lykkedes mig sørne at stå op kl halv otte og vandre iført badebukser under overtøjet ned ad den lange passage langs med havnen, hvor millionærlystyachterne ligger og glimter med al deres guld og grønne skove. Lige ned til den brede sandstrand som udelukkende var befolket af en flok skrigende måger. Vandet var krystalklart, himlen let overskyet med et svagt rosa skær i øst, hvor solen snart ville stå op, og jeg, som er den der skriver, og som det er den måde tingene kan komme frem på, - jeg eller måske bedre han afførte sig sit tøj og lagde det i en pæn bunke ovenpå sin rygsæk. Så gik han lige så stille ud i vandet, ned ad den stærkt skrånende sandstrand, hvor vandet allerede et par meter ude var så dybt, at han ikke kunne bunde. Her lagde han sig ned i elementet og mærkede, hvor varmt det egentlig var, i modsætning til hjemme i Bandholm, hvor isklumper ofte omgav ham, når han vinterbadede. Men dette var Middelhavet, og selvom vi er i februar, var vandet nok over 10 grader.

Sacre de Familia var næste punkt på dagsordenen. Og den lille gangnavigator fra Samsung fungerede godt og ledte mig trygt gennem Barcelonas gadevirvar op til Gaudis kirke, hvor en kø på adskilligt hundredede meter lod forudse en ventetid på over en time. Gudskelov havde jeg indkøbt et lille bæger yougurt, en mandarin og et lille integralbrød, som blev fortæret mens jeg ventede i køen.

Og så kommer kirken. Den var formidabel. Mama mia, sikken fantasi den gode Gaudi må have haft. Jesus hang i en faldskærm midt i det hele og det hele bestod af tårnhøje søjler beklædt med alien-æg udsendende et æterisk overnaturligt lys. Mærkelige symboler med dyrebilleder var overalt, og det hele skulle nok symbolisere skaberværket, men kom i mine øjne til at symbolisere blændværket.

Der blev taget adskillige billeder af alle disse mærkværdigheder og kristendomsforkyndelser og udenfor kirken stod store skarer af turister og trængte sig på for at komme ind og se underværket.

Jeg derimod bevægede mig væk fra trængslen og ned i metroen for at begive mig mod Miro's verden et godt stykke vej fra der hvor jeg var.

Nede under jorden susede de store tog frem og tilbage i eet væk. Mit tog skulle komme om tre minutter, og det gjorde det også på slaget. Bumlede afsted overfor den sædvanlige livstrætte unge mand med hovedtelefoner og en mobiltelefon i hånden. Men længe varede det ikke før den friske luft blæste mig i ansigtet ret som jeg var på vej op ad stejle trapper op mod fundation Miro, som ligger ret højt på et lille bjerg med en formidabel udsigt ud over denne fantastiske by som hedder Barcelona.

Inde i ankomsthallen blev jeg hilst velkommen af en ung spansk dame. Jeg spurgte om der var refusion i prisen for pensionister, og hun svarede idet hun tog mig i nærmere øjesyn, at det var der kun hvis man var fyldt 65 år! Jeg må nok sige, at jeg følte mig smigret, da jeg fortalte hende at jeg skam var rigeligt over de 65. Jeg er 75, sagde jeg, og så grinte vi begge to, og hun sagde, at det kunne man ikke se! Hopla, hvor fint, tænkte jeg. Ikke en dag over 65! Ja man bliver øjensynlig yngre og yngre, jo ældre man bliver.

Ude i gården lige før man går ind, står et oliventræ magen til dem, der vokser på Mallorcas skråninger oppe i Deya, hvor Robert Graves vandrede i sin tid og hvor også Miro havde sit atelier. Jeg spurgte damen i receptionen om de havde bragt træet med fra Mallorca, og det havde hun da ikke tænkt over og det mente hun jo nok var muligt. Så satte jeg mig i den velsignede sol og fik øje på en ganske lille og uanseelig gul blomst nede i græsset foran mine fødder. Det var godt at se naturen så tæt på den gamle malers hjem, og jeg smilte og glædede mig.

Inde i rummene hang alle de billeder, jeg kendte så godt De store vægtæpper og de mange malerier, som fik mig til at tænke på den gang han udstillede på Luisianna, og jeg lige havde forladt min daværende kone og min lille datter på fem år. Hvordan denne mand og hans kunst fik mig videre på min rute ud i det ukendte, for som han sagde: - jeg hader egentlig at male, når det skal forestille noget. Når det har et mål. Det ukendte er det, der er, når al overflade er skrællet af og du stirrer lige lukt ned i dybet. Det oceanblå dyb. Der hvor farven og strengen alene betyder noget.

Så jeg fløj igennem de mange sale på englevinger, og sprang ud i et bragende forårssolskin og op i en bus, som kørte den forkerte vej, men som alligevel, viste det sig, kørte den rette. Chaufføren ville forklare mig, at han bare skulle op og vende bussen først, så kom han tilbage. I sprogforvirringen opstod et medmenneskeligt bånd mellem ham og jeg, som jeg ikke kunne have været foruden.

Next stop Picasso. Picasso, Picasso, Picasso. Denne overvurderede maler, med talent for at tegne, hvis malerier nu sælges for millioner af dollars. Bevares, hans første malerier som 15 årig i Malaga, var rigtigt søde, og hans pastel af sin mor var bare flot, men især hans nøgenstudier var stive og triste. I Horta begyndte han at male mere frit, men ikke uden reminiscenser af cesanne og Van Gog. Så det var nok meget klogt, at han opfandt kubismen, og derefter skøjtede derudaf, som vi ved. Ambition kalder man det vist, og jeg erindrer ham engang sige til sin kunstdealer:- Vi bliver rige på det her.- Og det blev de som bekendt.

Der var så mange malerie. Det ene mere vildt end det andet, dog savnede jeg Guernica, som han skal have al mulig credit for. Men tilsidst blev det for meget. Indtrykkene buldrede ind i mit stakkels lille hoved. Jeg følte mig forfulgt af den mand og hans billeder. Hans insisteren på at producere, som på en måde mindede mig om mig selv. Mer, mer, mer. Og jeg stønnede og skreg nærmest ind i øret på een af kustoderne :- Hvor er udgangen! For jeg måtte ud og væk fra dette rædselskabinet med forvredne ansigter og skrigende farver. Ud! Ud i luften. Væk fra manden og hans bloddryppende spyd af had og hævn og forbandelse. Pablo Picasso hed han, og han er død nu.

Slutter med at skabe en hyggelig stemning af nærvær. Så jeg endte med at spise for meget af den gode tapasmad, især de ristede kartofler og blæksprutterne dyppet i citronsaft fandt min gane behag i. Kaffen indtoges hos Burger King, og så var det bare hjem på hovedet i seng gelejdet af en lille 103 spansk cognac. For i morgen skal han nemlig hjem igen til det kære gamle Danmark, hvor han jo bor og arbejder. Det gik ganske nemt fra Station Villa Franc som ligger lige overfor Hostal Orleans som er der hvor han har opholdt sig de sidste tre dage. Med tog og kun eet skift gik det hurtigt ud til terminal 2 og derfra med shuttlebus til terminal 1, hvor securitydamen fratog ham hans spanske cognac, som han ikke måtte have med i håndbagagen. Så derfor købte han selvfølgelig en ny flaske 103 i den toldfrie butik i lufthavnen før han steg ombord i Boing 767 bound for Brussel.

Nu sidder han og ser ned på alle lysene på jorden som trækker lange linier hen over overfladen på kloden der hvor vejene løber. Og langs de lysende striber bevæger ganske bittesmå lysende prikker sig som blodlegemer i en åre. Og skyerne bliver tættere og maskinen slingrer fra side til side mens den stiger op igennem regn og tåge. Nu falder der ro over planet. Det slingrer ikke mere og han læner sit hoved tilbage mod puden og falder i søvn.

Det lader til, at han er bedst til at skrive, når han ikke er forpligtiget af nogetsomhelst. Derfor sidder han nu på færgen til Puttgarden og har lige fået en kop caffelatte og spist en medbragt croissant eller hvordan det nu staves, og en lille familie som sad ved nabobordet bragte hans tanker tilbage til tiden, da han også var i en familie. Nu er han alene og bor i et hus i Bandholm på Lolland og arbejder stadig i den tandklinik, han købte, da han endnu var en familie som man siger. Hans ene datter har lige skrevet hjem fra Kuala Lumpur, hvor hun nyder livet ved poolen til et stort luxushotel et par dage inden hun skal flyve videre til Ho Chi Min City i Vietnam, hvor hun skal arbejde på et sygehus i forbindelse med sin uddannelse til sygeplejerske. Sønnen er på skiferie i Norge med efterskolen og den forhenværende hustru er i gang med at træne sin hånd op efter en carpal tunnels syndrom operation. Hun bor i deres gamle hus sammen med sin nye mand. Så sådant ser alting jo lyst og lykkeligt ud. I næste uge, på onsdag skal han hente sin svigersøn og sit ene barnebarn i Mattæusgade i København, og sammen skal de køre over Sverige til Ystad for der at tage færgen til Bornholm, hvor hans ældste datter bor på en gård i Pedersker.

På stranden hvor han gik en tur, fandt han et stykke ormædt træ, som mindede ham om de billeder, han maler. Han tænkte på, hvorfor han altid følte, at han når han skulle male, skulle male noget bestemt. Et ansigt, en udsigt eller en anden genkendelig ting. Han følte, at det var en tvangstanke, han måtte se at komme ud over. Ligesom ormehullerne i træet var spor efter en handling udført af ormene, og ikke en eller anden afbildning af noget, lige sådan ville han lave billeder som handling uden motiv men i ren glæde over processen. Han var nemlig gået i stå over et billede, hvor han startede med en ide' som så blev mere og mere snærende efterhånden som billedet skred frem. Friheden i hans penselstrøg blev mere og mere påtvungne, for tilsidst at bremse ham helt, så meget, at han måtte dække billedet til, for ikke at få kvalme.

Og kvalme var mindst af alt, hvad han ønskede sig. Han ønskede sig alt muligt andet end kvalme. Det var kvalmende hver dag at skulle være parat til at udføre ordre fra et

samfund som han i bund og grund foragtede for dets evige stræben efter udødelighed. Hver eneste dag følte han på sin krop, hvorledes al ting forvandlede sig i det han levede, mens stemmen han hørte overalt fra det kollektive jeg, ustandselt kværnede løs om stabilitet og kontrol. Han væmmedes ved denne forskellighed som ved et ubehandlet åbent sår, og hans tilværelse bestod ene og alene af en sejlads på det åbne hav mellem vragstumper fra endeløst mislykkede utopier. Derfor græd han ofte, når al ting blev for svært, men et eller andet sted i ham var der en energi, som stod det igennem, og bragte ham i land på en øde strand, hvor han lå i sandet og så op i himlen, og atter blev sig selv. Det bedste sted han vidste, var hans gamle folkevognrugbrød, hvor han kunne sidde i varmen fra oliefyret, efter sit bad i vinterhavet, og se ud over vandet og høre vindens susen i karossen, mens han skrev på sin lille I pad. Her kunne han finde den ro, han savnede når han af uforklarlige grunde stadig måtte agere tandlæge på klinikken nede i byen.

Så snart han vidste, at tiden nærmede sig, og han skulle til at afsted, krøb der en spænding ind i hans sind og væsen, som hvis han skulle nå noget. Han følte, at han måtte stramme sig an for at komme op på et andet niveau, hvor han kunne tilfredsstille et behov, som ikke var han eget, men som var et, der var pålagt ham af andre. Det var ikke fordi han ikke kunne bevæge sig afsted, men det var blot det, at det var så smertefuldt, og det mere og mere som tiden gik. Når så først han var kommet hen på klinikken, og havde mødt de andre der arbejdede der, så gik det nemmere. Han gled hurtigt ind i sin vante rolle og spillede upåklageligt sammen med sine medarbejdere, og så gik tiden og han oplevede, at han selv forsvandt og blev overtaget af en slags programmeret robot, som gjorde tingene helt uden han anede, hvem det egentlig var der handlede. Han undersøgte denne tilstand og fandt den tankevækkende og også lidt morsom. Han behøvede slet ikke at tænke over, hvad han gjorde. Det skete bare.

Det skete bare. Og skulle det så bare ske som en uforanderlig tilstand, som ville vare ved lige indtil hans krop måtte give op. Indtil den programmerede robot havde slidt sig selv op og var ophørt med at virke, og han var død. Eller skulle han være ærlig over for sig selv og tilstå, at robot var han ikke. At han var noget andet, noget som han ikke vidste, hvad var, noget som ikke var programmeret i hans sind. Det noget, som programmet var lagt ind på. Det noget som han ikke kendte og som aldrig nogensinde kunne blive kendt. Det noget, som han så ind i, når han lukkede op for alt omkring sig,, og lod det være ukendt.

Ankommet til Bornholm sidder han i sin bil og skriver igen. Han ankom i går sammen med sin svigersøn og sit barnebarn, som han havde samlet op i Mattæusgade i København. Turen over broen var stille og rolig. Sten havde glemt sin billedlegitimation, så da politiet stoppede os ved indgangen til Sverige, opstod der et kort øjeblik af tvivl om de overhovedet ville komme videre. Men politimanden var venlig, og sagde lad gå for denne gang og lod os komme videre. Jeget og detet og duet slås om at komme til idenne proces, det er at skrive, men som jeg hele tiden siger, så kan det for guds skyld ikke være meningen at jeg skal sidde her og skrive for nogens gode smag eller sådan noget. Det gælder om for mig at udrede de mange tråde, som mit liv er spundet af. Hverken mere eller mindre. Det minder mig om en indfiltret bunke line, eller en sammenklumpet, rodet bunke ledning, som jeg også altid har stor fornøjelse af at udrede. Således også med dette. Jeg forsøger at finde hoved og hale i mit liv inden det

slutter. Det er det jeg gør. Og så må jeg finde mig i, at det kræver tid og ofte omveje at gøre det.

Jeg har en lille højttaler med indbygget forstærker med herover til Klippebo, hvor min store datter bor på Bornholm. Jeg sover ude i bilen og har varmeovnen kørende, så det er behageligt at være her. Det første, jeg gjorde, var at tænde for musikken, som var Bob Dylans sang til John Lennon. Role on John. Og mens den spillede så jeg i et glimt nogle tråde folde sig ud i en lige linie ned til den gang vi allesammen var her i foråret 1969. Det er lang tid siden, men ikke desto mindre er det tæt på, at være som var det i dag. Bynke var netop blevet født og lå i barnevognen, mens vi sad og ventede i det lille hus ved friluftscenen i Rønne. Luften var tyk af røg, som bølgede op af chillummen, der gik rundt, før Hurdy Gurdy skulle ind og spille på den store åbne scene. Jeg løb fra og til, for jeg var een af arrangørerne af denne friluftskoncert til fordel for et ungdomshus, som det var på mode på den tid. Da tiden nærmede sig, og de skulle spille, satte jeg mig op på en af bænkene og ventede og foran mig sad en fyr jeg kendte fra arbejdet med arrangementet. Der havde inden da været en række forskellige grupper oppe og spille, men uden det havde fanget min opmærksomhed. Han vendte sig om mod mig og sagde, at nu skulle jeg spidse ørene, for nu spillede de, som han sagde, noget helt andet og lyt nu, for her kommer noget, man hører efter. Og så blev det. Lyden som kom ud fra de enorme lancing forstærkere var så gribende, at selv jeg, som ikke var den allerstørste musiknørd, på et sekund blev som lammet. Tiden stod stille, som man siger, og i det øjeblik blev min skæbne beseglet. Der var noget her, som trak som en magnet, og i første omgang søgte jeg selvfølgelig svar på, hvad det var, der skete ved at gå direkte til kilden, nemlig ved at henvende mig til bandleadere for at få en forklaring på dette mystiske, som denne lyd fra disse instrumenter fremkaldte i mit sind.

Og det rager ikke nogen, hvad der kom ud af dette skridt. Det rager ikke nogen, hvorfor jeg skriver dette her, for jeg skriver det ikke for nogensomhelst. Jeg skriver det som den proces det er at rede trådene ud. At se linen i sin helhed trukket ud i fuld længde. Som et reb der kvajles op efter det er bragt i orden fra den sammensurede bunke det var. Sådan skriver jeg videre og videre og videre min kære ven. At du ved det. Altså.

Og så skider jeg lakrids. Det skete første gang på toilettet i Gilleleje havn i tirsdags, hvor jeg havde parkeret folkevognen op ad huset med toilettet, hvor der var en stikkontakt, som jeg kunne sætte min ledning ind i for at få strøm til at lade bilen, som ellers havde vanskeligheder med at starte. Jeg sidder der på toilettet og ser min lort være sort som engelsk lakrids, og får et mindre chock. Prøver at forklare farven med noget jeg har spist, men finder ikke nogen rigtig god forklaring. -Kan det være soyasovsen som jeg hældte over mine ris i den lille kinesiske restaurant i Helsingborg? - Den var god nok sort som kul! Eller er det fordi jeg er begyndt at spise fiskeolie? Men ingen af disse forklaringer tilfredsstiller mig. Jeg tager mit morgenbad fra stranden i Gilleleje. Det er en kold og let blæsende morgen, men vandet er rent og lækkert for kroppen, og jeg løber en lille tur i sandet bagefter. Mærker dog en vis træthed, jeg ikke plejer at mærke efter bad, men fejer det foreløbig til side. Køber røget hellefisk og fiskefrikadeller hos fiskehandleren i Havnen, og beslutter mig så for endnu en tur til Helsingborg, hvor jeg var i går og havde det rigtig hyggeligt. Jeg kom fra Vedbæk, hvor jeg inspicerede parkeringspladsen ved marinaen, og hvor jeg også stjal strøm til mine

batterier fra et udvendigt stik, mens jeg spadserede omkring og bl.a. fik en god snak med en piloteringsgraver, som var i gang med at bore dybt ned i undergrunden med et mange meter langt stålbord for at undersøge om den kunne bære et nyt byggeri.

Jeg kom fra Skodsborg, hvor jeg havde sovet to nætter, efter at have hentet min datter i lufthavnen, hvor hun ankom fra Vietnam efter en måneds studieophold. Jeg havde vrøvl med bilen om morgenen, da jeg skulle afsted for at kunne være ved terminal 2 kl tyve minutter over fem, hvor flyet skulle lande. Da jeg kom ud til min gamle folkevognscamper og skulle starte den, var der ikke mere strøm. Motoren kørte rundt et par gange og gik så i stå. - Der røg den afhentning, tænkte jeg og gik straks ind og ringede efter falck. Mens jeg ventede, satte jeg min lader til bilens batteri og gik så ind og satte mig. Falck sendte mig en sms om, at de ville være og hjælpe mig om en time. Da falckmanden ankom, prøvede vi at starte motoren på min opladning, og den sprang straks i gang. Glad var jeg, men da Falckmanden for en sikkerheds skyld målte på, hvor meget ladestrøm generatoren ydede, viste det sig, at den ladede for lidt. Den skulle helst op på 13,5 volt, sagde han, og det højeste den kunne stramme sig op til var 12,5. - For lidt, sagde han. Du må på værksted og få generatoren tjekket. Så kørte han, og lidt efter kørte jeg med den vished, at jeg nok kom til at lade med min egen lille transportable generator på et eller andet tidspunkt under turen.

Ind ad motorvejen kørte Olaf i sin nye gamle automobil. Hip, hvor det går. Han sidder bag rattet og nyder turen. Motoren spinder som en kælen kat. Vejen er tør og farbar, og medbilisterne som hele tiden vil forbi ham, fordi han kun kører med den adstadige fart af 90 til 100 km i timen, rager ham en bønne. Han holder sig pænt inde ved siden af midterstriberne og har musikken spillende med Fats Waller, som han har piratdownloadet på cd-er til at have i bilen. Bilen er et kapitel for sig selv, den gamle multivan med campingudstyr og hævetag og køkken og bad, hvis han da vil stå udenfor og dusche. Ved Tappernøje gør han holdt og køber kaffe latte og croissants, som han fortærer mens han sidder og nyder solen med bildøren åben ud til en allike, som hopper omkring og leder efter madrester. Han er i god tid, og tager den med ro. Snart nås sammenfletningen, hvor trafikken fra Jylland støder til, og her bliver det mere broget. Store lastbiler maver sig ind foran ham. Ganske tydeligt irriterede over hans ringe hastighed, men det må de selv om, tænker han. Hvis de har så travlt, så må de selv tage konsekvenserne og den deraf følgende irritation. Olaf kan simpelthen ikke køre hurtigere end max de 100 km. Hvis han sætter farten op til 120, ved han af erfaring, at kileremmen bliver varm og overbelastet, med stor risiko for at den springer. Og så er gode råd dyre. Han har prøvet det før to gange. Da det er en dieselbil, kan den stadig køre uden at lade. Men batteriet bliver hurtigt fladt på grund af kørelydene, og så ryger automatikken til gear, og så kan den ikke køre længere, og så er det falck og ingen afhentning i lufthavnen! Derfor holder han sig pænt inde til siden og drejer planmæssigt af i retning af flyveren på det store blå skilt over hans hoved, og er snart ved rundkørslen i lufthavnen, hvor en orangeklædt mand leder ham ind på parkeringspladsen.

Olaf elsker lufthavne. Han bliver høj på at være der. Hele stemningen af afrejse og ankomst. Et knudepunkt for den store verden. Navnene på tavlerne. Madrid, London, New York, Kuala Lumpur, hvor hans datter netop har været på extraferie i forbindelse med hendes ophold i Viet Nam. Hun skal lande fra Brussel kl 17.30 og der ser ud til at

det kommer til at foregå planmæssigt. De andre. D.v.s. hendes kæreste og mor og den nye mand er endnu ikke ankommet, så Olaf sætter sig til at vente og nyder skuet af de mange glade mennesker, som er for at modtage deres kære.

Der lyder en høj klagende tone, som fra et barn der skriger. Olaf rejser sig og går efter lyden og ser en mand blive modtaget hjem af sin ven og sin hund. Og hunden nærmest synger en serenade af glæde og danser rundt om sin herre, som havde den ikke set ham i lang tid. Olaf spørger manden, om han har været længe væk, og han svarer, at han da kun har været væk i to dage, men at hunden synger ligesådan af glæde, når han kommer op efter bare at have været nede med skraldespanden! Dyrs kærlighed er uforlignelig, tænker Olaf, og bliver ganske varm om hjertet.

Han prøver at få fat på sin datters kæreste over mobiltelefonen, og ser ham i det samme øjeblik stående lidt væk. Nu kommer også moren og manden frem fra en kaffebar, og så er det bare datteren de venter på.

Medudslåede arme modtager moren sin datter, som solbrændt og grinende kommer hende i møde. Der bliver stor velkomsthurlumhej, da også datterens veninde ankommer fra Viet Nam og hele hendes familie med bror og søster og bedstemor og forældre står og tager i mod. Det summer af velkomstglæde. Alle snakker med alle og ofte i munden på hinanden. Bedstemoderen fortæller, at hun har lavet Borholmske sild med æggeblommer, som står og venter, for det er barnebarnets livret. Og Olaf nyder den smukke ældre dames glæde, og blander sig beredvilligt i samtalen. Men til sidst må de bryde op og gå hver til sit. Datteren giver veninden et sidste knus, og så er Olafs familie alene. Olaf har bestemt sig for at invitere alle på aftenmad på en græsk restaurant, han kender inde i byen, men da de ankommer, viser det sig, at den har søndagslukket. Lidt længere henne ad gaden ligger en anden græsk restaurant nede i en kælder, og her inviterer Olaf hele selskabet ned i den tro, at stedet er godt. En sød lille dame i sort dress med smilehuller tiltaler Olaf og peger på et bord i det fjerneste hjørne af lokalet, hvor de kan sidde. Olaf kommer til at sidde ubehageligt tæt på nabobordet, hvor et ægtepar er i færd med at indtage et måltid. Da det er uundgåeligt, at der kommer kontakt, kigger Olaf skødesløst på hvad de spiser, og spørger så om maden er god. Manden peger på et fad med mange forskellige små retter og siger:-Det er ikke så ringe endda til den pris. Græske tapas! Siger han og gumler videre. Olaf vender sig om mod sit eget bord, hvor spisekortet i mellemtiden er blevet delt ud, og hvor snakken går frem og tilbage om hvilken ret man ønsker. Morens nye mand er hurtigst. Han vælger Mussaka og et glas vand. Moren tager tapastallerkenen og de to unge mennesker vælger først en milkshake med is, og derefter vil kæresten have lam, mens datteren også tager tapas. Moren vil også drikke vand til sin mad ligesom manden og Olaf vil drikke et glas retsina, som han kender fra sine rejser i Grækenland. Til at spise vælger han en skål græsk salat og en tallerken med blæksprutteringe, citron og zaziki. Så har alle bestilt, og man kan begynde at samtale. Det går dog lidt trægt. Datteren har jetlag efter den lange flyvetur, moren og manden er begge trætte at se på. De eneste der har lidt energi er svigersønnen og Olaf. De kan altid finde noget at snakke om. Han er en begavet ung mand som er ved at færdiggøre sit studie som bygningskonstruktør. Olaf føler stor sympati for ham og er glad for, at hans datter har truffet en fornuftig fyr.

Nu kommer den lille dame som serverer i restauranten og stiller et glas rødvin på Olafs plads. Olaf rejser sig op og løber efter hende idet hun forlader bordet.- Det var vist retzina, jeg bestilte, siger han. -Åh, det må du meget undskylde. Det havde jeg helt glemt. Men nu skal jeg komme med din bestilling. Og så kommer retzinaen, og lidt efter to høje glas med frugtmusse og flødeskum ovenpå, som de unge mennesker straks kaster

sig over. Hurtigt derefter kommer Olafs salat og blæksprutter, men så sker der heller ikke mere den næste time. Selskabet er ved at tabe geisten. Alle er trætte af lange flyve og køreture. Olaf, som var den der bragte dem ned i kælderen med de græske symboler, begynder at blive utilpas. Han rejser sig fra bordet og går ud i det tilstødende køkken, hvor en svedig kok går og rydder op. -Nu er det over en time siden, vi bestilte, siger han til kokken, der blot ryster på hovedet: -Ikke forstå. Serveringspigen kommer frem og siger: - Jamen jeg troede, at I skulle have salaten og blæksprutterne til forret. - Det var min hovedret, svarer Olaf. -Og de andre er allerede godt sultne. Pigen styrter forvirret rundt og smider noget mad på fade, som skal udgøre den bestilte tapas. Det hele bliver nu serveret i vældig hast, og allersidst kommer kærestens lam og mussakaen. Alle smager på deres mad og er dybt skuffede. Det meste får lov at blive stående uspiset. Den eneste der nyder maden er kæresten, der højlydt roser den mørre lammesteg. Nu er klokken efterhånden blevet mange. Olaf tilbyder at køre de unge mennesker til Hillerød, hvor de holder til i en ungdomsbolig. Moren og manden kører tilbage til Lolland. Der vinkes farvel af klatøjede trætte mennesker, og så kører den gamle californianer med Olaf og de to unge mennesker ud i nattemørket den lange vej op til Hillerød, kun afbrudt af et stop på en tankstation, hvor Olaf får sig endnu en kaffe latte!

De sættes af på deres bestemmelsessted, og Olaf sætter kursen mod Øresundskysten. Det er motortrafikvej og motorvej det meste af kørslen, så det går strygende, og snart drejer han af og kører ned mod vandet. Sidste kryds ved strandvejen drejer han til venstre, og få hundrede meter længere fremme ligger der en offentlig strand med badebro. Her kan han parkere nedenfor Skodsborg Badehotel med direkte udsigt ud over øresund. Han kommer her ofte, og bruger stedet til overnatning, når han er i København. Det er altid et stort øjeblik, når han stopper bilens motor og stiger ud. Havet sender sine bølgegyde og sin duft af tang og friskhed op i næsen på ham, og højt over hans hoved åbner stjernehimlen sig i et glitterhvælv. Som en smal guirlande ligger lysene fra sverigeskysten og skiller hav fra himmel. Og så er her stille. Musestille kun nu og da afbrudt af en sen nattebilist på vej hjem.

Det første han gør er, at åbne bilens bagagerum for på bagsmækken at trække gardinerne for, så ingen nysgerrige øjne skal kigge ind. Efter at have lukket og låst den, går han ind i bilen, og tænder for oliefyret. Dernæst begynder han at tildække resten af bilens vinduer, således at kabinen tilsidst er helt afskærmet. Nu er det en hyggelig lille hule, han befinder sig i og som han befinder sig særdeles godt i. Det minder ham nemlig om den gang han boede i sit skib. Trygheden ved det lille afgrænsede sted, hvor alt er indenfor rækkevidde, og som han ved kan transportere ham rundt i verden.

"Sneglehuset", som hans ven Thomas altid kalder det. Han trækker bagsædet frem og vipper det, så det bliver fladt og danner en bred seng. Han har sit sengetøj rullet sammen bagerst i bilen og det ruller han ud, og så er sengen redt! Den nye iPad Pro med den store skærm kan gøre det ud for aftenunderholdning med lidt deadline på Zeren. Lige før han skal sove, åbner han den store skydedør mod sundet, springer ud og ned til stranden og slår en streg i havet. Bagefter på hovedet i seng!

Om morgenen vækkes han ved daggry af de første helårsbadegæster, der ankommer i deres biler. Olaf trækker et gardin til side, og kigger ud. Det er en skøn morgen. Solen er lige kommet op over Hven, og sundet ligger blikstille og glimrer i det skarpe lys. Ude på badebroen ser han folk som allerede er på vej i vandet. Han skynder sig at stå op, griber et handklæde og tager sin badekåbe på. Så stikker han i sine blå klip klappere og er snart på vej langs med stranden hen og ud på badebroen, hvor et yngre ægtepar står og

frotterer deres nøgne kroppe. -Godmorgen! Var det godt? Spørger Olaf. De nikker og griner. -4 grader lige tilpas, svarer de, og stemningen er sat på stedet. Det er bare sagen at vinterbade, tænker Olaf, og hænger sin badekåbe og sit håndklæde op på gelænderet i midten af broen. Han bevæger sig nu frem mod trappen, som fører ned i vandet. Dernede er krystalklart og lysegrønt og en stille dønning vugger op og ned af trinene. Det er satans indbydende, men også lidt frygteligt, tænker han, og ved at nu skal der ikke tænkes men handles. Han kravler ned ad trappen, vender ryggen ud mod vandet, og så sker det magiske. Han slipper helt og aldeles kontrollen og falder bagover ned i det iskolde vand. - Og mærker intet til kulden! Kun vandets kvalitet som vand smyger sig om hans krop og han svømmer ud indtil han mærker en brændende fornemmelse, som var han ramt af en goppel. Så ved han at det er på tide at vende om. Han dykker et par gange med hovedet under vandet og kravler så som nyfødt op ad trappen til broen, hvor et par ældre damer i al deres brugte nøgenhed er ved at gøre sig klar til deres morgenbad. De passerer ham og de griner og ler til hinanden af livsglæde og fortrolighed. Vinterbadere er et særligt folkefærd, tænker Olaf, og giver sig til at tørre sig grundigt, mens han føler, hvor godt hans krop har haft det af dette morgenbad i ishavet!

Tilbage i bilen rydder han op efter natten. Sædet klappes op, og der er nu en rar lille kahyt med bord, hvor han anbringer sit gasapparat med keddel som snart summer lystigt, da vandet koger. Han laver the, skærer æble i småstykker og hælder yougurt og mysli hen over, og sætter sig så stille og roligt til at nyde sit morgenmåltid. Udenfor bilen kommer en anden bil og parkerer. Ud stiger en ældre hvidhåret herre iført badekåbe og med et håndklæde i hånden. Han går i retning af badebroen, og man ser ham lidt senere kravle ned ad stigen og hoppe i vandet. Han svømmer et par svømmetag, og er snart oppe igen og tørre sig. Han kommer tilbage til sin bil, og ser Olaf sidde ved den halvåbne skydedør og spise. - Sig mig, bor du i bilen? Spørger han. Oluf holder inde med sin mysli og svarer:- Jeg bor nede på Lolland, og når jeg er i byen, overnatter jeg her. Så kan jeg samtidig få mig et friskt morgenbad. -Kommer du her tit? - Hver morgen, svarer han. Jeg er pensioneret revisor, og har en ganske bestemt dagsrytme. Når jeg har badet, tager jeg hjem og spiser morgenmad, og derefter er der golf det meste af resten af dagen. Man må ud og røre sig. Det nytter ikke at sidde og hænge foran fjernsynet hele dagen. -Du er ham tandlægen, ikke? Jeg har set dig før herude. Vi har vist snakket sammen før. Du er politisk interesseret, så vidt jeg husker, siger han, og Olaf husker svagt manden fra nogle måneder tidligere, hvor der var et tandlægemøde i byen. - Ja, man kan næsten ikke lade være med at blive oprørt over, hvordan verden kører. - Nej siger revisoren. Kender du den om de 15000 kr som vi alle betaler? Olaf er ikke rigtigt med. -Hvad mener du? - Jo, svarer revisoren. Det er det, det koster enhver af os danskere om året, når de store investeringsfonde og banker kanaliserer deres økonomiske transaktioner via Luxenborg. - Ja, og derfra til Cayman Island, svarer Olaf. -Så du kender deres fidus, siger han. - Vi er rent til grin for de store pengevirksomheder. Jeg har opgivet det hele. Det er simpelthen det rene svineri, og vi kan intet gøre ved det, tilføjer han. -Udover at tage et herligt morgenbad i det iskolde øresund for at dulme vores harme! Revisoren ler, - Ja, det har du ret i! Han åbner sin bildør og sætter sig ind. -Vi ses måske i morgen, hvis du stadig er her? Måske, svarer Olaf, og så kører revisoren sin vej, og Olaf fortsætter sin morgenmad. Når han er færdig gør han bilen klar til kørsel og er snart på vej ind ad den overtrafikerede Helsingør motorvej. Bilerne presser ham fra alle sider. En stor lastbil med anhænger er nær ved at torpedere ham idet han forsigtigt forsøger at skifte bane for at komme ind mod byen.

Men han klarer det, selvom han godt mærker, at han ikke er særlig populær blandt de mange moderne og hurtige biler i sin gamle multivan. Han er på vej til Ikea, hvor de serverer en billig brunch og hvor han skal have købt nogle batterier. Han vil også gerne have en sæbeskål til at lægge håndsæben i, så den ikke flyder ud. Der er mange mennesker med ærinde i Ikea denne morgen. Flere kommer allerede slæbende på møbeldele og papkasser som de har købt. Han finder en parkeringsplads og går op i cafeteriaet. Her sidder mange ældre mennesker for hvem det er dagens første vigtige begivenhed at indtage morgenmaden her. Olaf henter sin bakke og tager de afmålte osteskive, agurk og en grovbolle og går hen og betaler de 10 kr det koster. Så skænker han sig en kop kaffe fra en automat og sætter sig ved et bord ikke langt fra en gammel herre med langt fedtet hår, som han finder interessant at betragte. Mens han spiser observerer han at manden øjnsynlig er tandløs, for hans underkæbe bevæger sig højt op i hans ansigt, så når han tygger i bund ligner han uvægerligt Skipper Skræk! Andre mennesker tiltrækker også Olafs interesse. Her er mange muslimer. Store kvinder med sorte kjortler og tørklæde stramt om hovedet. De er ofte fulgt af børn, som de med alvorlige miner driver frem til bordet, hvor de skal sidde. Olaf glæder sig over, at han ikke bliver drevet frem af nogen. Han rejser sig, stiller sin bakke med servicet på plads og flyder langsomt ud i det store varehus. Han finder sin sæbeskål og sine batterier og en toiletbørste, som han også mangler og går mod udgangen, hvor han betaler i selvbetjeningen. Bagefter går han op i Elgiganten for at få dem til at demonstrere nogle features på hans nye I pad Pro. Den er han meget glad for. Hans gamle I pad var nemlig begyndt at slette, det han skrev næsten med det samme, han havde skrevet det. Og det er jo ikke så godt, tænker han.

Sauls søn hedder filmen, han er blevet anbefalet, og som vises i Grand Bio om eftermiddagen. Han kører ind mod byen ad Lyngbyvejen og parkerer på kvægtorvet, hvor han finder en plads lige ved siden af Fixe-vognen. Han sidder lidt og oplever stemningen der i hjørnet ved pissoiret, hvor junkierne holder til, og hvor der altid er liv og glade dage! En politibetjent står og passierer med nogle klienter. De er ret ynkelige at se på, men virker opstemte, hvilket vel kan tilskrives, at de lige har fået deres fix, tænker han. Bagve et plankeværk er der stillet bænge og borde op, og her sidder flere og spiser mad, som serveres fra et åbent køkken. Selve fixe-vognen er en stor ombygget lastbil med en trappe op til klinikken, hvor en sygeplejer sidder og misser med øjnene i det spæde forårssollys.

Bilen lukkes og låses, og så går det via Hovedbanegårdens mylder, hvor han lige får tid til at optage en lille film af de rejsendes fødder som jager et duepar omkring på de mørkebrune gulvfliser, til Hovedvagtsgade med busser og biler og folk som står og venter i klumper ved stoppestedet. Olaf lader sig suge ind i menneskemassen. Ansigter og kroppe flimrer forbi ham idet han passerer Rådhuspladsen og går ind i Strøgets tunneldyb. I Grand køber han sin billet til filmen, som skal starte nogle timer senere. Så har han fri, og går let slentrende ned mod Kgs. Nytorv. Ved Storkepringvandet hører han en gennemtrængende menneskestemme. Det er en udviklingshæmmet ung mand med et bredt deformt ansigt, som står foran en blød hat på fortovet og synger ShubiDua sange. Man skal være god til at genkende, at det er ShubiDua, for han både vrænger og skriger ordene ud. Der har samlet sig en lille flok omkring ham, som nysgerrigt og uden blusel står og glor på ham, hvad han dog ikke lader sig mærke med. Han skriger bare endnu højere. På en bænk ved siden af sidder en fyr med kasket og hestehale og et venligt ansigt. Olaf henvender sig til ham og siger:-Det burde vi allesammen gøre. Stille os op og

syng af vores lungers fulde kraft, ligegyldigt hvordan det lyder. Som en gnnemtrængende protest mod menneakenes dårskab! Manden griner: -Det kunne være kønt. Du kan jo begynde, ikke? Svarer han. Olaf ler tilbage: Måske om lidt. - Ja, den er god med dig, svarer manden, og så ler de sammen og Olaf vinker og går videre i menneskestrømmen.

Sauls søn hedder filmen, som Olaf skal se. Han har købt sig en kaffe latte i Burger King og taget den med ind i Grand Biografens aula, hvor han sætter sig i en magelig lænestol og venter, til de lukker op for sal nr 2, hvor filmen vises. En dame kommer hen til ham og peger på hans krus mærket Burger King og siger, at han ikke må medbringe kaffe udefra for så tjener de ingen penge i biografen. Han får dog lov til at blive siddende mod lovning ikke at gøre det igen. Olaf er lidt flov, men det går over og så bliver han sammen med en del andre mennesker lukket ind til eftermiddagsforestillingen af Sauls søn. Pladsen han har fået er behagelig med mulighed for at kunne læne ryglænet tilbage. Det er en lille intim biograf som er næsten halvfyldt. Lyset dæmpes, og så starter de sædvanlige forfilm med klip fra kommende programmer. Alvor og action skifter mellem hinanden så Olafs sanseapparat får en ordentlig tur med høj lyd og forvirrende skift. Han er allerede godt træt af laterna magica, da hovedfilmen endelig begynder.

Det bliver bælgmørkt i salen. Det første som kommer til syne på den store hvide skærm er nakken af en mand med kasket. Kameraet følger ham rundt i en lokalitet, som snart viser sig at være et rum, hvor mange mennesker, mænd og kvinder, børn og voksne bliver gennet afsted for at klæde sig af. Manden hjælper til med at få dem til at skynde sig og fører dem derefter ind i et andet stort rum idet han fortæller dem, at de skal i bad. To store ståldøre lukkes efter dem. En bred slå klappes ned, hvorefter en anden mand hælder indholdet fra en beholder ind gennem en luge over døren. Man ser den store ståldør et stykke tid. Så høres råb og banken på døren indefra. Bankelyden bliver stærkere og stærkere iblandet høje skrig. Det når et crescendo og ebber så langsomt ud indtil der er helt stille indefra rummet. Så åbnes de tykke jerndøre, sonderkommandopersonalet begynder at trække døde kroppe ud. Og her brister illusionen fuldstændigt, for i modsætning til hvad man må formode der er sket, så er disse kroppe ganske tydeligt spillevende. De er lyserøde og velnærede, og i høj grad afvigende fra billeder man kender af koncentrationslejrfanger. Disse kroppe slæbes ud og anbringes på sliske, som skal føre dem til forbrændingsovnene. Een af disse kroppe tilhører en ung dreng, og idet hovedpersonen trækker ham afsted, opdager han at drengen stadig er levende. Hvad han i den såkaldte virkelighed jo i virkeligheden også er... Saul, som hovedpersonen hedder bærer drengen forsigtigt hen på en briks og tilkalder lejerens læge, en naziofficer, spillet af en skuespiller, som uden yderligere kommentarer anbringer begge hænder over drengens næse og mund med et fast greb. Vi tilskuere skal der have det indtryk at drengen kvæles. Pyha. Så begynder Olaf at strække sig i stolen, som han sidder ubekvemt i fordi manden foran ham hele tiden skifter plads, og Olaf så må flytte sig tilsvarende. Resten af filmen går med at vise de horrible forhold i en sådan lejr, og vise hovedpersonens ihærdige bestræbelser på at få givet den nu med sikkerhed døde dreng, som han kalder sin søn, en korrekt jødisk begravelse. Tilsidst forsvinder drengen inhyllt i en sæk i floden, som Saul og 3af hans medfanger under flugt fra lejeren, svømmer over. Alene søger de flygtende fanger tilflugt i en forladt lade. Her opdages de af en lille dreng, som idet Saul ser ham, åbenbarer en lysere fremtid, som kalder smilet frem på Sauls læber. Drengen flygter ind i skoven, og straks derefter kommer tyskerne og skyder dem allesammen. Slut.

Det var filmen, og Olaf kan slet ikke forstå et muk af det hele. Alle disse kulisser og skuespillere som skal illudere hvad der skete engang i Polen for mange år siden, og som hele vores nuværende civilisation hviler på. Og som absolut ikke skal skuespilles på nogen måde, fordi det aldrig kan lade sig gøre at skabe noget tilsvarende som illusion. Illusionen forvansker og forvirrer. De film som vi har fra den tid er nok, synes Olaf. Hankender dem fordi han uophørligt har gransket i dem for at blive klog på menneskenes vej her i verden. Nacht und Nebel siger nok, tænker han, dybt beskæmmet over instruktørens nævenyttighed med det at skabe "kunst" som alibi. Filmen fik Oskar, og det siger noget om verdens tilstand, tænker vor Olaf.

Han vandrer rundt bagefter i byen for at ryste filmens dårlige indtryk af sig, og havner i en Irma butik, hvor der er gratis vinsmagning. Han tager en pose små græske kiks fra en hylde ved siden af vinene han prøver, for at have lidt at tygge på mens han smager. Da han vender sig væk med sit vinglas i hånden for at nyde sin vin, og bagefter vender sig tilbage mod vinflaskerne, er posen væk. Han løber rundt i butikken, for at se, hvem der har taget den, men finder ingen skyldig. Damen ved kassen forklarer, at den nye rengøringsassistent er meget ærgerrig, og at det nok er hende, der har snuppet den. Han tager en ny pose, betaler og kører til Skodsborg for at overnatte.

Og så var der ikke mere strøm om morgenen. Olaf fik sit sædvanlige iskolde morgenbad ned ad trappen i klare, rene øresund, som en gang hed pløresund, men dn tid er da gudskelov overstået! Og da han kom op i bilen, var oliefyret stort set gået i stå! Gode råd var dyre, men ikke så dyre, at de ikke kunne skaffes, og Olaf er ikke så dum, næh han har nemlig gemt en lille smart generator som ved hjælp af en to takts benzinmotor er i stand til at levere 220 voldt vekselstrøm, hvis altså bare den vil starte. Men det ville den godt, og snart genlød parkeringspladsen af festlig motorsavslignnde larm, som dog idet maskineriet var anbragt diskret bag nogle buske, ikke forstyrrede en levende sjæl. Den lille røde generator brummede lystigt, og snart steg temperaturen inde i bilen efterhånden som batteriet blev opladet.

Han kørte videre da han havde fået spist sin morgenmad og løbet en lille tur langs stranden og talt med et par alliker som havde et hus med at flå en død måge i strandkanten. Op langs den nordsjællandske kyst til Vedbæk, hvor han parkerede bag en kontainer som havde et eurostik på siden, hvor han kunne sætte sin ledning ind og oplade sine batterier til topform. Her fik han sig som tidligere nævnt en snak med en borefælle udi borekunsten. (Glem ikke, at Olaf, når han ikke er fløjtespiller i Pedersker, er ikklædt en hvid kittel og optræder som tandlæge i Maribo på Lolland. Og som man ved, er tandlæger uddannet i borekunsten.) som sagt fik han sig en snak med piloteringsboremandeni Vedbæk, før han gik sig en dejlig lang tur ud på den nye Marina med det lækre duftende cedertræ og de mange dyre sejlbåde, som lå der til ingen verdens nytte udover som investeringsobjekt. Da han kom tilbage til bilen, var batterierne nu fuldt fyldt op, og i det han skrev sig bag øret, hvor han i påkommende tilfælde atter kunne hente strøm, nemlig i Vedbæk bag kontaineren, drejede han ud på strandvejen, og satte kursen mod helsingør, hvor det var hans agt at parkere bilen og tage et smut til Helsingborg. For som I ved, er Helsingborg en rigtig hyggelig by! Færgen går hele tiden, så der er ingen grund til at skynde sig. Den store parkeringsplads uden parkeringsafgift er selvfølgelig fuld, men lidt længere oppe ad en sidevej finder han en plads og er snart på vej med rygsæk og godt humør ned mod færgen. Han får købt en pensionistbillet, og damen i lugen fortæller ham, at den gælder i 3 måneder, så han kan faktisk blive derovre, hvis han vil. Det har han nu ikke tænkt sig. Blot resten af

eftermiddagen og lidt af aftenen med. Det er en stor moderne færge, og Olaf finder en plads, hvor han kan sidde og se Kronborg glide forbi. Der sidder også en ældre herre med tydeligt åndedrætsbesvær. Han sidder med åben mund og stirrer tomt ud i luften. Øjnene udtrykker angst, og hænderne hænger slapt ned langs stolen, han sidder på. Olaf er igen i mandens krop. Han mærker sine lunger trække efter vejret, og synes også, at hjertet banker for hurtigt. Ligesom det forsøger at følge med ham og ikke kan. Men snart er færgen i åbent vand og grænsen mellem Sverige og Danmark passerer idet der høres en klokke og en stemme meddeler, at nu kan der købes toldfri tobak. Vin og spiritus kan kun købes indtil den svenske grænse, tobak kun i Svensk farvand. Meget mærkelige regler tænker Olaf, og skræller sig en appelsin, som han lige når at spise inden de er i havn. Han går lidt på må og få og havner i en coop superbutik, men vil ikke købe noget. Går ud igen og op ad en sidegade, hvor der er en større kaffeshop med borde udenfor, hvor folk sidder indhyllet i tæpper og drikker kaffe og nyder det gode vejr. Her vil han ind og der sidder mange unge mennesker med laptops og pads og arbejder og snakker, så det falder ham ikke svært, at slå sig ned ved et lavt bord i en dyb sofa, hvor der sidder to piger og snakker arabisk sammen. De smiler venligt og svarer på svensk, at han er velkommen til at slå sig ned. Han henter sig en kaffe latte (igen) og slår sin I pad op og giver sig til at skrive. Han elsker at skrive. Han har skrevet hele sit liv, og det giver han hold på sig selv, at formulere virkeligheden i ord og sætninger. Det er som om sproget med dets forudsigelige struktur, hele tiden leder og vejleder ham i hans tankevirksomhed. Eller rettere tanken og tænkeren bliver eet i processen, som om det slet ikke kan være anderledes. Det er bare sådn det fungerer. Og så er der selvfølgelig også det med tastaturet på I paden, som jo er fjer-let og slet ikke volder ham de samme fysiske kvaler som de gamle skrivemaskiners tastatur gjorde. For slet ikke tale om håndskriften, som var den metode, han betjente sig af i mange år, da han fyldte kinabog efter kinabog med optegnelser fra sit liv. Der kunne han blive meget træt i hånden af at holde om blyant eller kuglepen.

Han er begyndt at tegne på sin nye I pad pro, og går lidt senere på udkig efter en blyant, som er specielt beregnet til at skrive og tegne på glaspladen. Han finder en appelbutik, men her koster en simpel blyant over 800 kr og det har han ikke råd til. Men byen byder ham velkommen med moderne butikker og han vinduesshopper med vidt åbne øjne og suger alt til sig. Solen skinner nu gennemtrængende og Helsingborg præsenterer sig fra sin pæneste side. Efter at have slentret rundt i nogle timer melder sulten sig, og han slår sig ned i en lille kineserrestaurant, hvor han får ris og ristede grøntsager serveret rygende varm fra vokken. På tilbageturen mod færgen henter han sig en ny kop latte i coopen som han bærer med op i ventesalen. Her er et større opbud af maskinpistolbevæbnede politifolk, som kontrollerer alle som skal ind i landet. Der er også en kvindelig betjent, som Olaf henvender sig til og spørger, hvad alt det postyr skal til for, og hun svarer, at netop nu er der en større samling flygtninge på vej mod Sverige, så de må gøre alt for at vise, at de fremmede ikke er velkomne. -Det kan man tydeligt se i den mundering I optræder, sig Olaf idet han smiler nervøst. Men politipigen smiler blot venligt professionelt og lader ham passere hen mod færgen tilbage til Danmark.

Da han går fra borde er det mørkt. Han finder sin bil i god behold, og sætter navigatoren mod Gilleleje. Han gør et kortvarigt hold i Hornbæk og køber en is med chokoladeovertræk, som han spiser mens han kører ad den ensomme nattemørke kystvej mod sjællands nordspids, hvor det ikke varer længe før fyret på nakkehoved ses

kastende glimtlys ud mod horisonten. Han drejer ved vejen ud til den store fiskerihavn, hvor han kender en bygning som rummer auktionskontoret, og som osse rummer toiletterne som fiskerne bruger og som har en stikkontakt han kan sætte sin ledning i og således få strøm til natten og til at lade sine batterier. Han ved godt, at det er ulovligt at stjæle strøm, og derfor camouflerer han sin ledning langs en mur under en stige hen til bilen. Det er med en vis bæven, han lægger sig til at sove i sit køretøj, men han falder snart i søvn og sover ganske uskyldigt til 7 den næste morgen. Han vågner ved larm fra auktionen, hvor fiskerne slæber deres fyldte kasser ind, og der er også en mand, der benytter toilettet, dog uden at opdage Olafs ledning.

Han skal i vandet, skal han. Selvom det er en råkold morgen med støvregn, vandrer han i sine klippekapper og med badekåbe på ud forbi store grusbunker og ned til sandstranden, som skråner brat ud i havet, som denne morgen er rimeligt oprørt. Han smider sin badekåbe og stikker fødderne ned i bølgerne og er snart svømmefærdig og lidt efter færdig med sit bad. Han løber en kort tur, men føler sig ikke så frisk som han plejer efter vinterbad, men skænker det ikke en tanke, før han sidder på toilettet oppe ved bilen og konstaterer, at hans lort er kulsort. Han skider lakrids!

Spekulationerne er endeløse. Er det fiskeolien eller soyasovsen. Eller det der er værre. Og hvorfor er han træt? Hvorfor? Han kan ikke finde svar, og beslutter sig til at fortsætte sin planlagte færd, endskønt det stadig ligger og lurker på bunden af hans sind. Dette hvorfor? Han gør klar til afgang efter han har købt sin hellefisk og sine fiskefrikadeller med en lille plastickæske med remoulade. Han går en rask tur i havneområdet, hvor han passerer den butik med genbrug, han var inde i sidst han var heroppe. Den er desværre lukket. Han havde ellers aftalt med en pensioneret gymnasielærer, som arbejder der, at han måske kunne hente Holger Drachmanns samlede værker for 150 kr, næste gang han kom. Nåh, tænker Olaf. - Måske kommer jeg tilbage en anden gang. Måske.

Et par duer fotograferes ved en å som løber ud i havnebassinet, og så vil Olaf til Helsingborg igen! Han synes, det var så hyggeligt igår, så han kører tilbage over Hornbæk til Helsingør og parkerer samme sted, tager den samme færge og går direkte op til kafferestauranten, køber sig en kaffe latte og sætter sig i den samme dybe sofa som i går over for to lyshårede svenske skønheder, han ikke altid har nemt ved at få øjnene fra under skriveprocessen. Han tegner den ene. Hende med den let buede næse, som han har lidt svært ved at fange præcist på papiret. Enten bliver den for buet, eller også bliver den for flad!

Han køber alligevel den dyre pencil hos appel, men gider ikke spise hos kineseren på grund af mistanken til soyasovsen! Så han daldrer hjemad via indkøbsgaden, da hans datter ringer og siger, at han kan komme allerede i dag, fordi hun og hendes kæreste alligevel ikke skal ud om aftenen. Så ved han, hvad han skal. Han skal til Hillerød!

Hans datter læser til sygeplejerske. Hun bor sammen med sin kæreste i en ungdomsbolig på ungefær 50 m2 lidt uden for Hillerød i Nordsjælland. Der kører han til og modtages af en glad ung pige af brasiliansk afstamning. Hun er slank, mørkhåret og smuk.

Temperamentsfuld så det batter. Og klog. Olaf er så stolt af hende. Og hendes kæreste er en fin fyr, tænker han, da han træder ind i den lille stue. Men datteren er alene. Kæresten er til fodbold. Olaf foreslår, at de henter ham, når han er færdig med spillet på en station i nærheden. Så kan de også købe en flaske vin og noget ost og flutes til at tage med hjem. Aftenen bliver fredelig. Olaf nævner endnu ikke noget om sin lakridsskid. Men det lurker stadig på bunden af ham, da han kryber til køjs ude i bilen, som nu får strøm fra datterens badeværelse!

Den næste morgen skal de afsted. Olafs søn, som er på efterskole skulle have været med. Det var derfor Olaf tog til Gilleleje. Han skulle hente sin søn i Græsted, men i sidste øjeblik, da Olaf var på vej for at hente ham, skiftede sønnen mening, og ville ikke hentes alligevel fordi han kunne blive kørt af en kammerarts far. Så derfor var det kun Olaf og datteren og den forlovede, der kørte afsted den morgen fra Hillerød mod Maribo nede på Lolland. Den gamle bil var i godt humør. De standsede i Karlslunde for at tisse og få lidt at spise, og var efter halvanden timestid i Maribo, hos Olafs tidligere kone og hendes nye mand, hvor også Olafs søn var ankommet nogle timer tidligere. Alle var således samlet til en påskeferie, de gerne skulle nyde. Men Olaf nød det ikke. Han ville hjem og sove, for han var træt og fik det bare værre og værre. Sønnen blev lidt mopset, da Olaf sagde, at han ville hjem fordi han var træt. - Når du ikke gider at være sammen med os, så kør bare! Sagde han, og Olaf blev ked af det, for der var intet han hellere ville, end at være sammen med sine børn og sin familie, men han kunne simpelthen ikke mere. -Vi ses i morgen, stønnede han og smækkede bildøren og kørte de sidste fem kilometer til sit hjem i den lille havneby Bandholm. Han kom ind i sit hus, og det første, han gjorde, var at google :Sort afføring, og så til sin skræk, hvad det kunne betyde: Kræft! Dødsdommen. Han rejste sig fra computeren, og det sortnede for hans øjne. Han måtte sætte sig hurtigt ned i sofaen igen, ellers var han faldet om. Natten blev et mareridt af dødsdrømme og billeder af opskårne mavesække, tarme og kødfulde kropsåbninger med sår som bevægede sig som orme. Om morgenen ringede han til lægevagten som straks gav ham en tid på hospitalet, hvor han skulle være et kvart over to samme dag. Hans datter og svigersøn lovede at køre ham, da han ringede og fortalte, hvad der var galt og et par timer senere sad de i bilen på vej til sygehuset. De var selvfølgelig bekymrede for ham, men alle var optimistiske, også da de sad i venterummet sammen med andre syge og tilskadekomende, som i fællesskab absolut ikke forøgede stemningens charme. Det varede ikke længe før Olaf blev kaldt ind af en lille kvinde med tætklippet hår. Det var vagtlægen, og hun befalede Olaf at tage bukserne af og lægge sig på en briks midt i lokalet. Olaf hørte, at lægen var fra udlandet på hendes accent, og spurgte mens han trak bukserne ned over knæene, hvor hun kom fra. - Det kommer ikke sagen ved. Jeg har ikke tid til snak. Vi har meget travlt, svarede hun let irriteret over Olafs spørgsmål. Olaf holdt op med at spørge og lagde sig ned på siden så hun kunne få en finger op i hans endetarm for at føle efter. -Helt sort, sagde hun, da hun trak fingeren ud. -Du kan godt tage bukserne på igen. Så blev Olafs blodtryk målt, og det var højt de første gange, hun prøvede, men dalede efterhånden til det normale. -Vi skal lige måle din blodprocent. Olaf fik et prik i sin pegefinger. Det gjorde ikke ondt. -Den er lav, kun 6,5 Jeg kan godt indlægge dig, sagde lægen. Det løb koldt ned af Olafs ryg. Han spurgte:- Hvis jeg skal undersøges, så bliver det vel først efter påske, ikke?Det vil sige, at jeg skal ligge og vente her på sygehuset i 3 dage. Lægen svarde: Jo, det er rigtigt. Hun var nu blevet lidt venligere, smittet som hun var af Olafs nervøse udstråling.-Jeg kan også give dig nogle tabletter. Jeg ringer til en anden vagtlæge og spørger ham. Og det gjorde hun, og han gav lov til at lade Olaf selv bestemme om han ville indlægges eller have tabletter og tage hjem. -Du er altid velkommen til at komme tilbage, hvis det bliver værre. Hun rakte Olaf en pakke med blistertabletter. -Tag en morgen og aften en time før måltidet, og ring hvis du har behov for det. Olaf var lettet. Han kunne få lov at tage hjem, og snart var alle tre på vej tilbage til huset i Maribo.

Olaf var gift med sin kone, som kommer fra Brasilien, i over 20 år. En dag, da han sad i sofaen, kom hun ind og smed en konvolut ned i skødet på ham. Han lukkede den op, og så at det var en skilsmissebegæring. Han løftede brevet op og foldede det sammen og lagde det i konvolutten igen og rakte det tilbage til hende. -Det kan du godt glemme, sagde han, for han havde ikke tænkt sig at blive skilt. Men piben fik snart en anden lyd, da det gik op for ham, at han ikke på nogen måde var istand til at nægte sin kone skilsmisse. Så de var i amtet og samtale med en mægler, som man jo skal, og derefter gik sagen sin gang og nogle måneder efter var de skilt. Hans tidligere kone flyttede til et lille landsted uden for byen, som hun havde lejet, og nogen tid efter flyttede den nye mand, som oprindeligt var deres fælles ven, ind hos hende. Olaf blev boende sammen med sine tre skilpadder i det store hus ved søen, og var ikke glad. Men han passede sit arbejde på den lille tandklinik i byen, og kørte nu og da turer til København for at besøge venner der. Han kunne ikke overskue at skulle blive alene i det hus, så da hans tidligere kone og hendes nye mand tilbød at flytte ind i stedet for, tog han glad imod det. Olaf fik et lille eenmandshus i en nærliggende by, hvor han flyttede til sammen med skilpadderne og al sit grej. Og en balance begyndte langsomt at indfinde sig. Nu har denne ordning fungeret et år. Det er påske, og begge deres fælles børn kommer på besøg fra henholdsvis Hillerød og Græsted efterskole. Og så bliver Olaf syg midt i det hele! Nå, men pillerne, som han fik på hospitalet så ud til at virke. Lidt efter lidt begyndte hans lort at skifte farve fra dyb mørkebrun til tobaksbrun til almindelig lortebrun og tilsidst til lysebrun! Og han var lykkelig efterhånden som han så farveskiftet. Så var det måske slet ikke så galt, tænkte han. Han fik arrangeret et besøg hos sin egen læge efter påske, og deltog derefter, godtnok på nedsat kraft, i påskefestlighederne i huset hos den tidligere kone og manden sammen med de to børn. Konen havde brugt megen tid i køkkenet for at forberede påskefrokosten med alskens salater, kød og sild og laks og mayonaise. Der var også snaps og svigersønnen drak sig fuld og faldt i søvn på sofaen. Så tog Olaf hjem og sprang på hovedet i seng dødræt med den lave blodprocent. Og sov til langt ud på formiddagen den følgende morgen. Han tog tilbage til huset, og her var stemningen mildest talt noget trykket. Både konen og manden var meget utilfredse med det unge par. Sønnen var der ingen problemer med. Han var taget over til nogle kammerater, men datteren og svigersønnen havde angiveligt udnyttet situationen ved ikke at rydde ordentligt op efter sig og ved ikke at bistå i de daglige pligter og ved at ligge og snue til langt op ad formiddagen, så manden og konen var godt trætte af dem. Olaf var ikke sen til at foreslå, at de skulle flytte ind hos ham i det lille hus med skilpadderne, og som sagt så gjort kørte de alle tre afsted med sengetøj og madrasser til Olafs bopæl, hvor de flyttede ind. Det varede dog ikke længe, så ringede konen og inviterede dem alle til lammesteg om aftenen, og så var det hele ikke så slemt endda. De gik en lang tur i det gryende forårsvejr langs vandet og kastede smut og hyggede sig. Om aftenen tog de så midlertidigt til lammesteg i huset, hvor gemytterne var faldet til ro, og tilsidst så de en HC. Andersen tegnefilm om den lille fjer der bliver til fem høns, inden de kørte tilbage for at overnatte og se film hjemme hos Olaf.

En af datterens veninder, som boede i Helsingør og som var på besøg hos sine forældre på Lolland tilbød at køre de unge mennesker tilbage til Hillerød den næste dag om morgenen, så der var stor afsked udenfor huset, hvor moren, manden og Olaf stod og vinkede farvel. Så var Olaf alene igen, og kørte tilbage til sit eget lille hus, og gav sig til at vente på sit besøg hos lægen. Han var ikke mange sure sild værd, og gik straks i seng

igen. Her lå han og følte sin mave rumle og havde tanker om alt muligt hæsligt. Lægen, en ung kvinde modtog ham med stor empati, hvilket straks fik Olaf til at leve med i dispositionerne vedrørende sin sygdom. Hun mente, det var fornuftigst straks at få taget en række blodprøver og sætte, hvad hun kaldte "cancerpakken" i gang. Det betød hurtigt udrykning for at få en mave-tarm undersøgelse i gang, og Olaf var taknemlig for hendes behandling af ham. Det varede da heller ikke længe, før de ringede fra Næstved sygehus om en dato for undersøgelsen. Det blev den følgende mandag, og indtil da var Olaf fuldstændigt i stand by.

Han havde forbredt sig grundigt med tidsplan og ekstra penge på rejsekortet, for han ville ikke køre i bil, da man skulle bedøves ved undersøgelsen, og derfor ikke måtte føre motorkøretøj 24 efter. Bussen ankom præcist udfør den lille landsbystation og Olaf satte sig ind og begyndte sin rejse. Han ankom en time tidligere end han skulle, og spurgte receptionisten på hospitalet, om han kunne gå en tur, men hun mente, at han skulle sætte sig og vente, fordi der kunne være et afbud, og ganske rigtigt kun 2 min efter blev hans navn råbt op. Han kom ind i et mindre undersøgelseslokale med apparater langs væggen og to smilende sygeplejersker, der tog i mod ham, og bad ham lægge overtøjet og anbringe sig på en briks midt i lokalet. Så trådte lægen ind ad døren og udbrød:- Nå, skal vi så se at få det overstået! Olaf bekræftede spagt hende fra sit leje, at det nok var det bedste, og så gik sygeplejerskerne i gang. De satte en plastisk klods ind i hans mund og bad ham bide sammen om den. Så sprayede de en vædske ind, som fik hele svælget bedøvet. Så bandt de hans hoved fast til hovedgærdet, som sad han i guillotinen og skulle halshugges. Det var meget ubehageligt! Så sagde de til ham, at han skulle fokusere på sin vejtrækning, og hele tiden trække vejret dybt, og så kom lægen, som endog var overlæge, og stak et centimetertykt bøjeligt rør ind gennem bideklodsen og ned i Olafs hals. Olaf fik brækfornemmelser og begyndte at kaste op, og sygeplejerskerne opdannede ham for at trække vejret endnu dybere. Og så gled røret langsomt men sikkert dybere og dybere ned gennem Olafs spiserør, gennem mavemunden (Og Olaf følte tydeligt for hvert øjeblik, præcis hvor røret befandt sig) -og det gjorde ondt, meget ondt på ham, og han havde brækfornemmelser hele tiden. Til sidst førte lægen røret ind i tolvfingertarmen, og her var Olaf nær ved at besvime, men så mærkede han pludselig, at nu gik det den anden vej, opad og det var en lettelse! -Så er det overstået, sagde lægen og trak røret ud af munden på ham. Sygeplejerskerne befriede ham fra klodsen og bændlerne, og han rejste sig op, og så spurgende på lægen. -Hvordan så det ud? - Ingenting! Jeg fandt ingenting. Alt er helt normalt. -Er det rigtigt. Sagde Olaf. - Og hvad med cancer? - Hele Danmarks befolkning har cancer, svarede lægen og grinte. Det er den store tred for øjeblikket. - Olaf nikkede- Ja, man kan hurtigt forestille sig alting. - Gå du blot hjem og slap af, alt er i den skønneste orden, sagde lægen og gav Olaf hånden og forlod lokalet.

Olaf gik ud i forårssolen med bedøvet mund, men usigeligt lettet. Han gik skråt over gaden hvor biblioteket lå, og gik ind og satte sig i en lænestol med Boris Vians "Dagenes skum" som han havde nedtaget fra en hylde, og begyndte at læse i bogen. Da han havde læst et øjeblik, gik det op for ham, at han nu var befriet. At han var lettet efter at have smidt en stor mængde ballast overbord, og at han nu kunne flyve. Så hvorfor sidde der på biblioteket og læse i en bog, når virkeligheden lå lige udenfor vinduerne. Han tog sin laptop op og googled flytrafikken til Bornholm, og fandt ud af, at der var billige pensionistbilletter at få, og at der afgik et fly til Rønne kl 14. -Fint, tænkte han, det tager jeg. Han bestilte med det samme og betalte med sit kreditkort, og var snart efter på vej med toget fra Næstved til Københavns lufthavn. Herude herskede den sædvanlige

hektiske rejsestemning, som Olaf holdt så meget af, og han gik op ad trappen til Mac Donald og satte sig og spiste en Vegetarisk Burger ved et bord overfor en overvægtig kvinde som sad og mæskede sig med en kæmpe kødburger og et hav af pomme frittes med mayonaise. Han skulle gennem de samme formaliteter, som de internationale rejsende og fik atter en gang lov til at medbringe sin lille Schweitzerkniv som ikke overskred de 6 cm længde, som er max for knive i fly i disse tider. Han havde besluttet at komme til Pedersker hos sin store datter uden at ringe i forvejen som en overraskelse, og fordi han var så glad og lettet ovenpå undersøgelsen, at han havde brug for at tale med sin nærmeste ven, og det var hans datter på Bornholm. Flyveturen var kort, men dejlig. Han fik vinduesplads og den smukke svenske stewardesse serverede ham en kop the og et stykke chokolade og så landede de i Rønne. Bus til Pedersker og gå det sidste stykke, og så stod han foran datteren som fik et chock over at se ham der så pludseligt. Hun fortalt, at hun lige var kommet fra lægen sammen med Olafs barnebarn, og at de begge havde høj feber og influenza, og hvorfor havde han ikke ringet i forvejen. Så det var en ren misforståelse fra Olafs side, at komme uanmeldt. Typisk, tænkte Olaf, når man vil overraske, og tror at det bliver en succes, så bliver det en fiasko. Overraskelser er ikke altid af det gode! Så opholdet, som skulle have varet i det mindste en overnatning, indskrænkede sig til en spadserertur i skoven hvor hunden blev luftet, og en samtale undervejs, hvor Olaf fremlagde sine planer om at stoppe som tandlæge. Mn det var også meget godt, syntes han, for så kunne han komme videre på sin tur ud i verden som en fri mand!

Han vandrede derfor glad videre efter en times ophold hos sin datter på Bornholm, og fik fat i en bus som kørte ham til lufthavnen, hvor aftenflyet tog ham tilbage til København. Men nu var gode råd dyre, for det sidste tog sydover, var gået, og hvor skulle han sove? Han havde en app fra Booking Com og her fandt han den billigste overnatning overhovedet til 125 kr for en nat et sted der hedder Down Town Cph. Med 6 sengs stuer, hvor han igennem et støjende lokale med en mængde internationale unge mennesker fandt receptionen og blev indskrevet. Natten blev et mareridt med kommen og gåen fra værelset af unge festglade folk. Han vendte og drejede sig i sin køje og faldt først i søvn henad femtiden. Men morgenmaden var god og rigelig, og til tonerne fra tidens hotte slagere sad gamle Olaf atter og skrev sine memoires mens han tyggede på en grovbolle og slubrede sin the i sig. Ude på gaden var det fint friskt morgen vejr med solstrejf ned mellem husene. Han gik en tur og nød det myldrende liv af Københavnerne på vej hid og did. Satte kursen mod Hovedbanegården og var snart på vej sydover i en behagelig kupe i intercitytoget mod Hamburg.

Dette var slut på historien om Olaf denne gang. I morgen skal han til sin læge og finde ud af om han stadig skal tage de piller, hun ordinerede ham, og som tydeligvis havde hjulpet på lakridsskideriet. Men hvad så? Hvad skulle han derfter? Jo, han ikke "skulle", men "skal" tilbage på den forbandede tandklinik og lave de forbandede tænder. Men hvor længe endnu? Måske kun til sommerferien, når regnskabet fra klinikken er afsluttet. Måske. Allermest har han lyst til at flygte fra det hele. Væk ad helvede til. Ud i verden. Op i himlen. Bare væk. For inderst inde hader han alt. Al ting. Verden og det hele, for han kan nemlig slet ikke finde ud af nogetsomhelst. Ingenting. Ham Olaf fløjtespiller, som når han engang har gravet sig dybt nok ned i dyndet, vil begynde at indse, at der ikke er noget, han kan gøre for at slippe fri fordi han allerede ER fri. Fri som fuglen.

Jo mere han forsøger at blive fri, des mere bliver han en fange. En fange af sin egen frigørelsesproces, som er en uendelig stræben efter noget som ikke eksisterer. En drøm, et fata morgana. O.S.V. Vi kender hele historien til bevidstløshed.

Igår græd han på tandklinikken. Han blev presset til at skynde sig med sit arbejde, fordi der sad en patient ude i venteværelset, som han havde lover skulle ind til tiden. Eller rettere, som hans klinikassistent havde lovet skulle ind til den aftalte tid. Og Olaf havde en Irakisk flygtning med meget dårlige tænder, som han var i gang med at udrede. Og som han ikke kunne slippe før han var færdig med hende, og havde lavet et overslag til kommunen, som skulle give hende gratis tandbehandling. Og så kunne han simpelthen ikke arbejde i den atmosfære længere. Han måtte væk fra det pres, som omgivelserne i dette miljø lagde på ham. Han kunne simpelthen ikke mere være der. Og gik ud i køkkenet, og var på vej væk fra det hele, men faldt så til ro over en kop the, og efter en tid, hvor klinikassistenten ringede afbud til de næste patienter, så han kunne få fred, fik han samlet sig selv så meget, at han kunne behandle de sidste to patienter på en ordentlig måde. Og fra da af var det klart for Olaf, at han måtte holde op med at være tandlæge og give sig selv fri af de bånd, der i tidernes morgen var lagt på ham af hans omgivelser, hans forældre, hans skole, og lade sig selv være. Til det hjalp det at skrive.

Så havde lægen ringet til ham på klinikken på et tidspunkt, hvor han ikke kunne tage sin telefon. Da han så, at det var lægen, der havde ringet, blev han nervøs for om der nu kunne være noget nyt farligt i hans krop. Han ringede dagen efter om morgenen, hvor lægen havde kontortid, men kunne ikke komme igennem, så han måtte køre hen til lægeklinikken og spørge, hvad det var de havde ringet om. Men lægen var travlt optaget, og kunne ikke tale med ham med det samme, men ville ringe til ham senere. Så besluttede Olaf sig for at bruge ventetiden til at vaske sin bil, og mens han vaskede ringede lægen og fortalte, at hans blodprocent stadig var lav, men at det var hvad man kunne forvente. Det ville tage en vis tid før den var normal, efter en blødning i maven. Så Olaf forberedte sig på næste store undersøgelse af tyktarmen den følgende lørdag, og lod i øvrigt til at være rimeligt frisk, så han kunne tage til badeanstalten og dykke ned i det iskolde forårsvand sammen med en hvid svane, som netop kom forbi.

Og så sidder han atter og venter på tandklinikken. På den næste patient, som man siger. Hele tiden den næste. Det er det der ligger i hovedet på ham. Den næste. Det næste. Altid noget i den såkaldte fremtid, som er noget foran een, som man kan se og skimte, men som man endnu ikke har nået. Ligesom i virkeligheden, når man står og ens øjne er rettet fremad. Så ser man noget foran sig, og når man så begynder at bevæge sine ben i skridtgang, kommer dette, man ser foran sig, nærmere een. Det er bevægelsen i virkeligheden, som symboliseres i tanken. Tanken er billeder fra virkeligheden som stykkes sammen til en imaginær virkelighed oppe i ens hoved. Inde i ens hoved. Eller bedre inde i een. Så Olaf sidder og venter på noget. Han kunne faktisk bare nøjes med at sidde og mærke og føle og være, men det er svært, når det sted han sidder er indrettet på en sådan måde, at man hele tiden SKAL noget! Nemlig være tandlæge og tjene penge ved at lave tænder.

Nu skal han til tarmundersøgelse, eller coloskopi som de også kalder det. Lægerne. Dem som råder over liv og død. Autoriteterne, som vi var så bange for i vores ungdom, og som vi derfor gjorde oprør mod. Det kaldte vi ungdomsoprøret, fordi vi var unge den gang. Olaf var også ung den gang. Meget ung og smuk og pigeglad, som man jo er, når man er en ung mand på 16 år på vej ind mod byen i en linie 14 med piben tændt, begejstret

bakkende på sit Bali Shac stop, som han netop havde lavet før sporvognen gjorde holdt og tog ham op. Han skulle møde Annemette i Tivoli, og han glædede sig. Annemette var balletdanserinde på pantomimeteatret. Hun var en lille væver krop med et mussesødt ansigt og røde læber. Hendes ben var noget af det Olaf allermost elskede. Især når hun dansede iført lyseblåt tylsskørt og hvide strømper. Han kunne stå forestilling efter forestilling og sluge hende med øjnene, når hun kom brusende ind far sofitterne sammen med de andre balletpiger, der skulle gelejde Harlekin og Columbine afsted på deres brudefærd. Tilsidst kom pjerrot og stod oppe foran den store påfugl og råbte hurra for tivoli, og så måtte han vente nede ved garderoberne til hun kom ud, og de kunne spadsere ud i haven sammen. Så gik de over til tønderne. Det var nogle store træetønder, nok nogen som tidligere havde været brugt til at brygge øl i, men som nu var blevet lagt ned med en lille åbning i den ene ende og en bænk, man kunne sidde på indeni. Der satte Olaf og Annemette sig ind, for der kunne de være i fred. Om aftenen var børnene væk, og der var ingen der benyttede tønderne.

Annemette:- Puha, det var godt at sidde ned. Jeg er træt nu. Vi har haft 3 forestillinger i eftermiddag. Det er godt at sidde ned her sammen med dig.

Olaf:- Jeg har læst hele efter middagen. Det er hårdt at komme i gymnasiet. Vi får ustandselig nye lektier for.

Annemette:- Du ser lidt træt ud også Kom her og hold om mig. Og Annemette rykker nærmere til Olaf og læner sit hoved mod hans skulder.

Olaf:- Du er min bedste ven, siger han og drejer hovedet mod pigen ved hans side. Så nærmer han sit ansigt mod Annemettes ansigt og mærker varmen fra hendes kinder. Nu glider bevægelsen over i sig selv og bliver ukontrolleret. Tiltrækningen mellem de to ansigter er uimodståelig, og lige pludselig mødes deres læber. Først i en brændende fornemmelse af vulkanudbrud, som ryster begge de to unge mennesker fra top til tå. Dernæst som en smerte, hvis effekt er tårer, som strømmer ned mellem de to sjæle i kaskader af varm vellyst, uden nogen form for skyld over underet. Tønden lukker sig sammen om Olaf og Annemette. Den trækker sig sammen og bliver lille. Bittelille som et atom, som så eksploderer i samme øjeblik som tivolyfyrværkeriet ovre fra plænen afslutter aftenen.

De går mod udgangen hånd i hånd. Sporvognene kører på vesterbrogade og drejer af i alle retninger ved frihedsstøtten. De fin der linie 14 og sætter sig op på et sæde. Der sidder de så ganske tæt uden at sige et ord til hinanden, fordi deres samtale foregår i tavsheden mellem dem. De er så glade for hinanden, og snart standser den, og de hopper ud ved KB hallen.

- Ved du, at Bob Dylan kommer og spiller, spørger Olaf. Her i Kb hallen. Skal vi ikke købe billetter? Annemette nikker. - Det kan vi da godt, hvis du har råd, - Jeg klarer den, svarer Olaf, og kysser sin dame godnat i opgangen. Så går han fløjtende det sidste stykke ad Jens Jessensvej til han når Goldschmidtsvej, hvor han drejer ind af lågen til nr 12, hvor han bor i et værelse hos den gamle tandlæge Kiær.

Olaf skulle til tarmundersøgelse for kræft. Kræft er den alvorligste sygdom i den vestlige civilisation. Over 20 % dør af det. Derfor er Olaf selvfølgelig ganske bange for, at også han er blevet ramt. Han skal faste i tre dage og samtidig skal han underkaste sig en udrensning med hjælp af et præparat, han har fået udleveret på apoteket. Det består af to poser med pulver, som skal opløses i vand og tages med 6 timers mellemrum. Han skal drikke 1 1/2 liter vand bagefter hvert pulver, og efter tre timer fra han har taget det første pulver begynder han at skide vandig diarre så det batter. Hans numse udspyr

kaskader af brunlig vædske, som farver den ellers så pæne hvide emaljekumme væmmeligt sort. Han renses efter med en børste, hver gang han har været på toilettet og ifører sig badekåbe, for så hurtigt som muligt at kunne nå toilettet, hver gang syndfloden kommer. Således går torsdag og hele fredag. Lørdag skal så selve undersøgelsen finde sted. Hans gamle bil ville ikke starte om onsdagen, men efter flere forsøg fik han den dog i gang, men han er alvorligt bange for, at den ikke vil starte om lørdagen, når han skal være på klinikken kl 4. Han beslutter sig for at komme afsted 2 timer tidligere, så han kan nå at bestille en taxa, hvis bæstet nægter at køre ham. Men dagen oprinder, og bilen starter, og han kører og må sidde og vente udenfor hospitalet i sin bil og falder i søvn og når lige akkurat op på klinikken kl 4, som han skal. Men her sidder en dame, som skal ind før ham, og han må nu vente yderligere en halv time, som tilbringes i en stol så tilpas langt væk fra indgangen til klinikken, at han ikke kan høre de halvkvalte skrig, som lyder gennem den lukkede dør.

Da endelig han bliver budt indenfor på briksen foran det store 50 tommer fladskærms tv, hvor han skal følge lægens vandring op gennem hans tarm, er han mere død end levende. -Ønsker du noget beroligende? Spørger den søde høje lyshårede sygeplejerske med de glasklare plastikbriller, og Olaf svarer nej, for han orker bare ikke mere, end blot at få det overstået. Han har prøvet det før en gang for 4-5 år siden på Møn på et privathospital der, og der tog det 10 minutter, og gjorde godt nok lidt ondt, men var dog til at overkomme. Han forventer faktisk ikke, at det skal gå meget anderledes nu. Men der kommer han til at tage fejl.

-Kan du lægge dig om på din venstre side her, når du har taget underbukserne af. Siger sygeplejersken. Olaf er nu ikke længere Olaf, men et anatomisk præparat. Det mærker han tydeligt i det øjeblik han lægger sig op med numsen blottet for sygeplejerskens blik. Nå, men det er nok meget godt, tænker han. Vi indgår en pagt. Du er behandler og jeg er behandlet. Så træder lægen ind. Han er en lille energisk araber med fipskæg og hurtige fingre. Han tager den lange slange med skopet, som skal føres op i endetarmen, og instruerer Olaf. - Hvis du spreder benene lidt så jeg lettere kan komme til, siger han idet han langsomt fører røret op i Olafs tarmåbning. Det gør lidt ondt, Og Olaf får en gevaldig lyst til at lave lort, men der slipper en prut ud i stedet for. -Nu begynder jeg at føre den længere op, siger lægen. - Du kan følge med, hvad der sker der på skærmen. Olaf ligger og kigger ind i den store fjernsynsskærm og ser en masse røde og blå flimrende bånd fare hid og did. - Der er fejl på hvidbalancen, udbryder lægen, og mens Olaf ligger der med røret oppe i røven, begynder lægen og sygeplejersken at diskutere de tekniske problemer de øjensynlig er kommet ud for med hensyn til kvaliteten af billedet på skærmens. Olaf bliver lidt utålmodig, men er en venlig person, så han gør ikke vrøvl over at blive glemt til fordel for fjernsynet. Lidt efter ser det ud til, at billedet begynder at blive tydeligt, også for Olaf, for nu træder hans numse med slangen dybt ind mellem hans baller tydeligt frem. Han får fornemmelsen af at være tilskuer til noget som ikke vedrører ham. Men lidt efter kommer det ganske tydeligt til at vedrøre ham, da lægen begynder at presse skopet på vej op gennem tyktarmens krumninger og svingninger. Det gør forbandet ondt, og han gir sig lidt. Lægen spørger ham om han vil have noget beroligende, men han takker nej. Olaf vil ikke bedøves, han vil være vågen til det hele. Og nu kommer vanskelighederne. For den unge araber kan ikke få det bløde rør med kamera og sug til at bøje på samme måde som Olafs tarm. Han vrider og vender skopet, og det gør allerhelvedes ondt på Olaf. -Tryk lige her, siger han til sygeplejersken og peger på et sted på Olafs mave. -Så kan du måske rette bøjningen op, og sygeplejersken trykker og Olaf vander sig og man ser på skærmen, hvorledes krypten

som kameraet bevæger sig op igennem udvides og små stykker grønlig tarmaffald passerer undervejs. Nu er Olaf rigtig træt af det hele. Lægen udbryder: -Ja, det er rigtig nok svært denne gang, jeg tror du skal lægge dig på ryggen, og Olaf vender sig om, og lægen roder og drejer og man ser hvorledes tarmen flytter sig mens han hele tiden presser røret dybere og dybere opad. -Nu tror jeg vi er der, siger han. Olaf, der nu er mere død end levende af de smertefulde jag, som strømmer igennem hans mave, ser træt på billedet. - Her er blindtarmen, og nu kommer tyndtarmens udløb. Kan du se? Lægen lyder helt begejstret. Olaf ser en lille åbning titte frem i bunden af den store skakt, hvorudaf der pibler boblende vædske. Det er meget mærkeligt, at være vidne til sine egne indre processer, tænker Olaf, og får en underlig oversanselig fornemmelse af at være udenfor sin krop svævende som en tynd sky foran det flimrende billede af noget som egentlig ikke vedkommer ham.

Så begynder tilbageturen, som starter efter sygeplejersken har taget et billede af bunden af hans tarm. -Af juridiske grunde, så de ikke kan komme efter os. Siger lægen og ler, og Olaf nikker spagfærdigt fra sit umagelige leje. Det føles som een lang afføring, efterhånden som slangen glider ud af hans røvhul. -Så er vi færdige! Siger sygeplejersken, og Olaf får lov at rejse sig, og tage sit tøj på og gå ud. Han er bare meget træt, men også lettet over araberens ord: Ja, vi fandt jo ikke noget, så tillykke med det. Olaf smiler blegt, men også meget lykkelig. Han påtager sig sin frakke og senre sin bil og kører hjem til sit lille hus, hvor han sætter sig ud i haven og spiser en stor portion havregrød!

Og drømmer om sin aften med Annemette i KB hallen hos Bob Dylan. De har nemlig stået i kø flere timer for at få billetter til koncerten, og er nu langt om længe kommet indenfor i vestibulen, hvor stemningen er høj i enhver forstand. Chillumrøgen bølger igennem lokalet. Stort set alle er skæve, Olaf og Annemette inclusive. Olaf tager sin pige i hånden og de går sammen ind i den store hal og indtager deres pladser på 5. række midtfor. Olaf har flottet sig i dagens anledning og brugt alle sine opsparede midler på 110 kr til festen. En dansk gruppe som hedder steppeulvene er opvarmningsband for dylan, og de forstår at gejle stemningen op. Folk begynder at danse mellem stolene, og en kontrollør må kalde til orden. -Det ser ud til at blive godt, siger Olaf og stikker sit hoved ind i Annemettes brune hårmanke. Hun drejer sig og giver ham et tungekys, som får Olafs bukser til at rejse sig. Annemette ser det, og griner. Så retter de begge deres opmærksomhed mod scenen, der nu er ryddet for orkestret med kun en enkelt mikrofon på et stativ midt i det hele. Der bliver en elektrisk stemning blandt publikum. De ved, at om lidt sker det, om lidt skal de se deres idol i levende live for allerførste gang. Så dæmpes lyset og en enkelt spot rammer en lille mand med mægtigt hår og en guitar under armen, som kommer ind og stiller sig foran mikrofonen. Der bryder en sand extatisk jubel ud. Publikum rejser sig og klapper som ellevilde, og så begynder han at synge idet han slår nogle akkorder an på sit instrument. Det vare ikke længe, så er der musestille i hele KBhallen, og kun stemmens metalliske klang uderstøttet af de hårde slag på strengene trænger ud over de mange mennesker.

De går hjem ned ad Peter Bangsvej sammen med alle de andre unge fra koncerten. Olaf lægger armen om Annemettes skuldre. Han spørger: - Vil du ikke med op hos mig et smut til en godnatdrink? Hvorfor ikke? Svarer Annemette kækt, og kryber tættere ind til Olaf. Så de går begge meget forventningsfulde ned ad de små sideveje, som fører hen til Olafs hus. Han bor oppe på første sal i villaen i et hjørneværelse med en divan, som kan slås

ned og et skrivebord og en stol, som han sidder og læser ved. De kommer ind, og han tænder den lille lampe over sengen. Så går han hen til et skab og henter en flaske vin, som han skænker op i to glas og rækker Annemette det ene. De sætter sig på sofaen tæt sammen. Olaf fører hånden op i luften og udbryder: Fuck, jeg har glemt præservativerne! Annemette knækker sammen i et ukontrolleret grin. - Så er det godt, jeg har husket dem, siger hun, og fremdrager en lille lyserød pakke fra sin taske. Så rejser Olaf sig op og beder Annemette om at gøre det samme, og løfter derefter med begge hænder op i sædet på sofaen, så den folder sig først sammen og derefter ud til en bred dobbeltseng, som de begge lader sig dumpe ned i tæt omslyngede. Olaf rækker op efter den lille sengelampe og slukker den. Det eneste lys, som nu er i rummet kommer fra gadelygten udenfor vinduet. Det danner skygger i loftet fra syrenbusken nede på vejen som svajer i vinden hen foran lampens lys, og snart er de flimrende bevægelser og børnenes kærlighedsleg blevet så grundigt et sammenmix, at ingen nogensinde vil kunne sige, hvad der er hvad.

Jeg er Jens Michael Høy, som skriver denne historie. Jeg er ikke noget geni. Kan ikke lave særlige vendinger og skift, som dupere. Jeg kan kun følge mit bankende hjerte og skrive i samme takt som det. Jeg kalder mig selv Olaf, for nemmere at kunne distancere mig fra stoffet. Det andet med at kalde sig selv for jeg hele tiden synes jeg er irriterende, fordi dette jeg er så slidt så slidt. Ja nærmest ubrugeligt. Derfor er det Olaf der skrives om.

Han var i sit 75 sityvende år og lige kommet tilbage til sin nuværende bopæl i Bandholm på Lolland fra et tre dages ophold i København, hvor han deltog i Tandlægeforeningens årlige kursus i Bella Centret. Han havde parkeret sin California tæt under en store Vestas mølle, som er opført ved Bella Sky Hotellet, og der overnattede han mens kursuset stod på. Han kunne så tage metroen ind til byen og gå på Christiania og drikke kaffe, som han plejede. Det hele var meget nemt. Når han havde spist sin morgenmad iførte han sig sit adgangsskilt, og gik lige over de få meter til indgangen med den store svingdør, og var midt i det hele med auditorier og sessions og Dentalfirmaudstilling. Han var så tandlæge, men denne gang ikke i samme grad, som han havde været når han tidligere deltog i foreningens arrangementer. Han havde nemlig fundet ud af, at han havde det bedst, når han ikke skulle tænke alt for meget på, hvad han skulle. Og når han ikke skulle tænke på det, så var der faktisk slet ikke noget han skulle tænke på. Og derfor kunne han give sig hen til hele forestillingen med alle landets tandlæger samlet på et sted, hvor fællesmantraet var hurtighed og effektivitet. Derfor gled hele den samlede atmosfære ham ganske let af hænde, og han stod eller gik tilbage med et indtryk af total kedsomhed. Selvfølgelig var det meget sjovt at se de såkaldte live demonstrationer, hvor man på storskærm kunne følge en kollegas ferme bevægelser med boremaskine og skalpel. Så kunne man sidde og læse af operatørens håndbevægelser de samme tanker, som løb igennem ens egen hjerne og krop, når man sad der med patienten i stolen og den åbne mund krævede ens fulde koncentration og opmærksomhed. Det interesserede Olaf at følge. Ikke så meget for at lære nye metoder, men mere som et stykke dokumentarisme om hvordan det er at være tandlæge. For Olaf havde så mange andre jern i ilden, som også skulle passes. Og det hele var i eet og alt det samme, mærkede han. Det var alle disse mennesker, som han sad og betragtede, mens de stimlede sammen om buffeen med laksesalaten og de små lune retter. Pigerne, som havde stadset sig ud med stramme bukser og fikse sko og læbestift og mobiltelefon i

pink i dagens anledning, og de mandlige tandlæger, ankommet som de var i audi og mercedes og BMW, med sejlersko og hængerøv og vinkelformede nakkehvivler efter år med hovedet bøjet ned over patientens mund. Han sad der og tyggede på sin seje kylling, mens de hætteklædte muslimer vimsede rundt og bar brugte tallerkener ud og nye fade med varmt ind. Så rejste han sig op, tørrede sig om munden med en hvid serviet, gik hen og tog tre æbler, som han puttede i sin taske og gik ud i forhallen for at se om der var nogen han kendte. Det var der ikke, kun de sædvanlige piger ovre i Grønlandstandplejens stand som serverede frisk hellefisk, moskus og renkødsmadder. Det var der ikke meget ved, så han gik ud i det klare forårssolskin og kiggede op i den blå himmel og priste sig lykkelig over ikke at være tandlæge mere. Ovre på den modsatte side af parkeringspladsen spillede de golf på Copenhagen Golf Area, og der gik han over og fik sig et par slag. Mens han spillede kom han til at tænke på en gammel veninde, han havde ude på østerbro. Hende ville han tage ud og besøge, men så gik det op for ham, at han jo så hende sidst for over 25 år siden, så hun var nok død og borte. Et andet forslag dukkede op i hans betrængte hjerne, om at gå ind i Istedgade og finde en luder han kunne fucke, som de jo sagde nutildags, men bare tanken gjorde ham dødtræt. Og han lod den samme tanke fare igen. Derfor tog han bare metroen med sit pensionistrejsekort ind til byen og stod af på Nørreport og gik ned i Helsam butikken og købte Krauter jernmixtur til sin lave blodprocent, Fo Si Tong the til humøret og Mebosi blommer til sin svage mavesæk. Så valsede han ind mod centrum via Købmagergade og fandt op til Illums tagterrasse, hvor han kunne sidde i solen i læ og skrive lidt og læse lidt i Dagenes skum, uden at købe noget bare i fred med sig selv og sine omgivelser. Det er ofte i sådanne situationer, at Olaf har det allerbedst, når ingen forventer noget af ham og han er helt alene i mængden. Et atom blandt andre atomer i stilstand og evig bevægelse med lysts hastighed og med vægt og vægtløshed i perfekt balance.

Da kurset var forbi måtte han videre på sin færd. Han mødte sin arbejdsgiver ved en kaffeautomat i forhallen, og de udvekslede høfligheder og meddelte hinanden, hvad de havde lært af tandtekniske færdigheder under kurset. Han ville hjem, og det ville Olaf også, så de skiltes og Olaf satte kursen mod Skodsborg og et bad i det forårskolde og klare øresund. Bagefter i Ikea for at købe en rejsetaske til turen til USA med børnene og så til Thomas Birthe, som af sine gamle venner, var de eneste, der ikke var døde endnu. Thomas var i færd med at rense en meterstor gåsekrop, og Olaf sprang straks ind som køkkenhjælper og fik bæstet gelejdet ned i en stegepose. Birthe kom pustende og stønnende ind ad døren kort efter at Olaf var ankommet. Hun var i sejlertøj og er en lille tæt dame med meget spræl i. Hun kom lige fra kajakroning i Svanemøllen roklub, og var i højt humør. -Dav Olaf, sagde hun. -Hvordan skær den? Olaf gav hende et knus. De havde engang været kærester en kort periode, og Olaf vidste, at der stadig var ar i Thomas psyke fra dengang. Thomas skænkede et glas kold hvidvin op, og mens Thomas fortsatte sine køkkenforberedelser, gik Olaf og Birthe ud på terrassen og satte sig i nogle flugtstole. Birthe spurgte til Olafs liv. De sås ikke så ofte. Faktisk kun et par gange om året, så der var altid meget at tale om.

Olaf fortæller hvordan han har det nede på Lolland, hvor han bor. Han er blevet befriet for de administrative forpligtigelser der hører til det at drive en tandklinik som selvstændig. Han er også gået ned i tid, og fortæller Birthe, hvor fantastisk det er ikke at skulle noget hele tiden. At kunne lade sin krop bestemme tempoet mere end sin tanke. At sidde stille og bare være, eller gå en tur lngs vandet og opleve det mirakel det er at leve. Helt enkelt bare at være til. Birthe forstår ham godt. Hun er selv lige ved at gå på pension. -Men alligevel skal man jo have noget at lave, udbryder hun. Ellers bliver det

da nemt for tungt, ikke? -Det er jeg ikke så sikker på, svarer Olaf. -Men selvfølgelig vil alle ens gamle vaner og rutiner nok træde i vejen for det hele. I hvertfald i begyndelsen. Birthe ser ikke ud til helt at forstå, hvad Olaf hentyder til, men det skyldes nok den store afstand der alligevel er mellem de to. Birthe har valgt den slagne vej med mand og børn og job, og Olaf har hele tiden holdt et spor fri til at experimentere. Han har altid være i spørgehjørnet, når det gjaldt tilværelsen. Han husker, hvordan han under en tur i fjeldet oppe i Grønland sammen med sin gode ven distriktslæge, ganske uventet og helt utilsigtet, idet han betragtede den opstigende fuldmåne, udrød:- Hvad er det hele for noget? Der var i det øjeblik ikke plads til andet end naturens underværk og det altopslugende spørgsmål. Og i det øjeblik indså han at svaret lå i spørgsmålet. At de to ting ophævede hinanden i ren væren. Og at det altid havde været sådan og altid ville. Så var der intet at gøre. Intet at skulle. Det var simpelthen en enorm byrde, der blev læsset af hans skuldre. Byrden af al menneskelig stræben personificeret i hans eget lille selv, som nu forsvandt som dug for solen. Han betragtede Birthe, som hun sad der i klapstolen i det skarpe forårslys. Og han glædede sig på hendes vejne, at hun havde nået og fået, hvad hun ønskede, og blev på samme tid så utroligt lettet over ikke at skulle befri sig fra relationer af nogen art. Det være sig med Birthe eller Thomas eller for den sags skyld med hvemsomhelst. Han var fri til at handle spontant og intelligent uden nogen indblanding fra hensigter synlige eller skjulte. Og i det voksede han som en plante i gødningsrig jord.

Lidt senere ankom den ene af parrets to sønner Marius sammen med sin kone og deres lille pige på 1/2 år i barnevogn. Og Olaf udvekslede minder med de unge, som han havde kendt i mange år. Marius var en berejst ung mand, og havde boet i Barcelona et helt år, så Olaf og han kunne udveksle erfaringer derfra. Marius kone er en sød mørk pige som er kok på en af de nye moderne michelin restauranter i byen. De har længe kæmpet for at få et barn, og nu er det endelig lykkedes ved hjælp af ægimplantat. Den moderne verden har skabt undere, tænker Olaf og betragter den lille pige, som kravler rundt på gulvet og hviner i vilden sky af glæde. Nu bliver der serveret og birthe kalder til bords. Thomas, som er en erfaren kirurg, skærer gåsen for og alle tager ligeligt del i festmåltidet, også den lille pige, som får et ben at gnave. Samtalen drejer sig mest om Thomas og Birthes forhold. Det er tydeligt, at den første tids stormende forelskelse ikke er så nærværende mere. Når Birthe kommenterer Thomas nyligt indsatte kunstige tænder, med et:- Han passer dem ikke! Idet hun skæver til Olaf, der jo er tandlæge, udbryder Thomas, mens han hvæser mellem tænderne: Hvis du bare kunne holde din kæft, din lede kælling, dog ikke så højt, at Birthe hører det, idet Thomas godt ved, at Birthe på det sidste hører dårligt, og må gå med høreapparat, så tænker Olaf i sit stille sind, at han godtnok er heldig, ikke at være gift, hverken med Thomas eller Birthe! Ægteskabet er for Olaf en pestilens. han har været gift to gange, og været involveret i snesevis af såkaldt faste forhold, og hver gang, ja hver eneste gang er det gået sådan, at man tilsidst er gået hver til sit. Der er kommet tre børn ud af Olafs eskapader, og det fortryder han ikke, men så om ti vilde heste skulle presse ham ind i et såkaldt nyt forhold, ville han løbe skrigende bort, og aldrig mere komme tilbage. Han er nemlig skredet fra det hele. Enhver almindelig gentagelse hænger ham ud af halsen. Så i den situation er han ganske fri og utvungen. Senere, da samtalen drejer sig om familiens sommerhus på Als, som trænger til et lift, da havet har taget et stort stykke af skrænten, det ligger på, mener Olaf, at andet og vigtigere er værd at drøfte. Som f.eks. De kosmiske love og galaksernes himmelflugt fra hinanden, og den jordiske tilværelses

snævesyn. Men det mener Birthe ikke. Hun tysser på Olaf, som var han et lille barn, og han mærker hendes omklamring på et splitsekund, rejser sig og udbryder:- Nu kører jeg til lolland. Selskabet lader ham passere, mens de stadig drøfter hvorledes man skal få løftet en vildfaren terrasse, så den kan komme i vage. Thomas følger ham ud, og han får et måske lidt rutinepræget knus, før han stiger op i sin limousine, drejer startnøglen, sætter automatgearet i drive, og kører anstadigt ad små sideveje til han når den store europa-motorvej mod syd, hvor han drejer ind og sætter sig mageligt tilrette med de to armlæn slået ned, radioen tændt for 24/7 og Faraos cigarer strømmende ud af højttalerne.

Da han kommer hjem halvanden time senere, sætter han sig ind i sit soveværelse og falder i søvn i stolen. Han drømmer, at han er på vandrehjem med en kammerat højt oppe i nordsverige. De har kørt hele natten med tog op til polarcirklen, og er stået af ved en station, som også rummer et herberge, hvor man kan bo i primitive rum med trækøjer og das i et skur udenfor. De har planlagt, at sætte af mod Kebnekaiser dagen efter, når de er udsovede. Kammeraten hedder Keld og er musiker. Olaf kender ham fra Bornholm, hvor han var del af et kollektiv ikke langt fra hvor Keld og hans dame boede i en nedlagt landejendom. Det var i de glade hippie dage i 68, og alting svævede. De havde bestemt, at nu skulle de vandre op og se midnatsolen, og så tog de afsted med toget op gennem Sverige, hvor de kørte hele natten mens tundra og nåleskove for forbi, og de lå og kunne ikke sove, fordi det hele bare var så spændende. Da toget standsede stod der samere udenfor med deres spraglede tøj og huer med kvaster og tog imod dem. De blev indlogeret og fik noget renkød at spise. Så begav de sig af sted ud i det nøgne fjeld. Keld gik forrest. Han var en stor og stærk ung mand. Olaf var ikke så stor og stærk, så han havde svært ved at følge med. Han sakkede længere og længere bagud, og tilsidst kunne han ikke følge med mere og tabte Keld af syne. Han tabte også sporet, og forvildede sig ind i en tæt bevokset birkeskov, hvor der efter et par timers planløs vandring viste sig et bjælkehus med en rørformet skorsten, hvoropaf der steg en hvidlig røg med en duft af brændte urter. Olaf, der nu var godt træt af sin håbløse vandretur, gik hen til hytten og bankede på den slidte dør.

-Kom inn, lød det på sprukket svensk, og da Olaf åbnede døren, mødte der ham et særpræget syn. Foran et kæmpe lærred sad en lille samelap og malede birketræer med nøjagtige strøg fra en spinkel pensel, han holdt i sin gammelmandskrogede hånd. Han smilede til Olaf og bød ham med en let bevægelse af penslen indenfor. -Hva er du for een, spurgte den gamle, og Olaf svarede: -Jeg hedder olaf, og er faret vild! - Jeg er på vandretur med min ven fra Danmark. Vi ville op på Kebnekaiser, men jeg blev væk fra stien. -Det var inte så gott, svarede sammen, og rakte ud efter en kop, som stod på en lille skammel ved siden af ham. -Tag en sup! Han bød Olaf at drikke, og Olaf gjorde som han blev bedt om, og tog en ordentlig slurk af den bitre drik, som var i koppen. Så satte han sig ned på gulvet ved fødderne af maleren og gav sig til at betragte maleriet som var under fremstilling. Sammen kiggede lidt på ham, og smilede listigt:-Nu vil jeg fortsætte mit maleri, så kan du følge med i udviklingen af det. Det kan nok være, du kan have glæde af at se hvordan det går. Olaf var selv meget interesseret i at male og tegne. Han havde gennem hele sit liv været optaget af tegn og afbildning. Af symbolernes virkning på menneskesindet, og naturens former og farver som lå bag al menneskelig tænkning. At enhver tanke havde sit udspring i virkeligheden, og at virkeligheden og tanken var to vidt forskellige ting, som let kunne forveksles med stor

skade for alting til følge. Derfor satte han sig godt til rette og følte samtidig samens drik virke i sit indre. Han rettede blikket mod lærredet og blev belært.

Alle samens birketræer på billedet blev nu ganske levende. Hvert og eet begyndte at skifte form og strække sig ud i bredden, så de mange hundrede stammer langsomt smeltede sammen til tre store kæmpetræer med grene som strakte sig ind og ud af hinanden. Samen sad og sang en klagende melodi mens han svingede penslen, der nu var udskiftet med en bred malerkost, med hvilken han hele tiden ændrede billedets overfladestruktur, så det fik en vatagtig karakter. Et ansigt kom til syne mellem de store træer, og lidt efter en krop. En kvindekrop ung og spænstig, som rakte sine slanke arme ud mod Olaf, der nu i sin rus, var begyndt at absorbere oversanselige ting. Kvindens ansigt ændredes hele tiden. Nu var det en smuk ungmø og nu var det en gammel kælling og nu var det en hest og nu var det en agerhøne. Samen grinte hele tiden mens han sang sine sørgmodige toner, og ud af hans mund kom en lysstråle som bevægede sig søgende rundt i rummet, indtil den fandt hvile på Olafs pande, hvor den trængte ind og fik Olaf til at ryste over hele kroppen i nogle minutter. Så var billedet færdigt, og Olaf så, at billedet forestillede ham selv. Han så en person, som præcist lignede den person han så, når han kiggede sig i spejlet. Samen pegede på ham, og sagde: - Det er du! Og med et let kast med skulderen opløste han hele sceneriet og efterlod Olaf alene i vildmarken. -Hvor har du været? Spurgte Keld, som kom gående ad stien, hvor Olaf øjensynlig var havnet. -Det er godt at vide, svarede Olaf. -Jeg tror jeg har blundet lidt. Han rejste sig, noget fortunlet, men komdog på benene og fortsatte derefter sin vandring mod Kebnekaiser sammen med sin ven Keld, som han kendte fra Bornholm, hvor de begge havde hjemme.

Udefor havde bølgerne fået godt fat og rev tang og småsten omkuld på stranden. Den lille skovmus løb stormløb mod skinnerne, men kunne ikke komme forbi. Det eneste den kunne, var at stæse afsted langs med det svære metal, hen over svellerne indtil en pludselig indskydelse fik den til at skifte retning og drøne ud i græsset som omgav banelegemet. Man så græsset sprede sig som en vifte idet musen sprang ud i friheden.

Bilen havde ikke svært ved at starte, og snart efter sad han atter bag rattet og kørte hvorhen han ikke vidste. Ude på fjorden røgtede de laksegarn, og han standsede bilen og sad drømmende og stirrede ud over vandet. Han var Olaf, så meget vidste han. Og udover det vidste han intet. Det var det svære. Alle andre vidste meget mere end han. De kunne tale i timevis om alle mulige emner. Det væltede ud af deres tankers overflod. Sådan havde Olaf det ikke. Han blev mundlam, bare det mindste krav blev stillet. Så blev han tavs. Og folk forstod ham ikke. De pegede fingre ad ham og råbte skældsord efter ham. Kaldte ham tosset. -Tosseolaf, kaldte de ham nede i gården. De store drenge som havde for vane at give ham et ordentligt los i mellemgulvet, så han styrtede omkuld på jorden og blev kvalt og kunne ikke få vejret i flere minutter. Så stod de omkring ham og lo og sparkede til ham igen og igen indtil han begyndte at bløde. Så hældte de en spand koldt vand over ham, og når han så var kommet nogenlunde til sig selv, begyndte de forfra med at smadre hans mellemgulv og sparke ham i ansigtet. Det stod på i flere timer, og når han så kom hjem til sin mor i opgangen på 4. sal i Rådmandsgade, så var hendes eneste bemærkning: -Nå, har du nu svinet dig til igen? Hvorefter hun tændte sig en cigaret hvis glød hun borede dybt ind i Olafs pande. Så dybt, at der stadig er ar derfra nu over 40 år senere.

Men nu er Olaf ligeglad. Han er så pissehamrende ligeglad. Han vil ikke hoppe på den galaj længere og sidder nu bare og venter på at klokken skal blive 14 så han kan hente sin store datter og køre hende til toget i Nykøbing, så hun kan komme hjem til Hillerød, hvor hun bor.

Omlidt skal hun ind på den amerikanske ambassade og spørge om Olaf kan få lov til at rejse med sine to børn en tur til New York og Los Angeles, selvom han i 1972 var så uheldig at blive taget i at være i besiddelse af 10 gram rød libanon.

Har nu endelig fået udfyldt ansøgning 160 til den amerikanske ambassade, og håber den er i orden. Den er sendt ind og Olaf skal møde på Dag Hammerskjods alle onsdag den 25 maj kl 11.15 dut.

Det kunne være dejligt, tænker Olaf, om vi kunne tage afsted i fred og ro til Amerika den 26 juli. Og at han kan begynde at bestille ophold med homestay og købe billetter. Der mangler endnu at printe lønsedler og pensions papirer ud som han kan præsentere på ambassaden. Det vil han køre hjem og gøre.

Så er alting i orden. Lagt pænt i plasticlommer parat til den store dag, hvor det skal afgøres om han må komme ind i usa eller ej. Indtil da sidder han i sit behagelige hjem i den lille by ved fjorden, i Bandholm og spekulerer på hvad han skal find på. Han vil jo gerne skrive noget sammenhængende, men ser sig hele tiden slået af sin egen skiftende stil, som ikke kan holde sig på sporet, men flakser hid og did. Nå, fuck det. Det kan ikke nytte noget at fortvivle. Blot fortsætte med det, man er i gang med. Kunne være sjovt at renskrive turen med Marie gennem Jugoslavien og Ungarn op til Berlin i 1987. Hvordan mon det vil se ud på tryk?

Han mødtes med Dina på Westminster stationen næste dag. Hun havde medbragt en ven, en ung mand på Olafs alder, som også var inviteret ud til damen på landet lidt nord for London. De steg på toget og fik præsenteret sig for hinanden. Der opstod øjeblikkelig en stemning af nærvær og plan, som om det altid havde været besluttet, at de tre skulle mødes og afsted på denne udflugt denne dag. Da toget havde kørt en snes minutter åbnede landskabet sig op og blev dette kuperede milde mørkgrønne vildnis som omgiver London. Små idylliske kampestenhuse fløj forbi togvinduet og nu og da så man flokke af hjorte, som græssede i lysninger i skovene. Dina var glad og snakkesalig, hendes ven Jack var mere stille, og Olaf sad og blev bare mere og mere forelsket i den smukke unge amerikanerinde med de indbydende læber og det gyldentlysende hår. Med den stilsikre tøjsmag og den brede diktation i udtalen, som ikke levnedde nogen tvivl om hvorfra hun kom. USA havde altid stået som en drøm for Olaf. Lige siden han først hørte om New York havde hans højeste ønske været at komme dertil. Og nu sad hun lige overfor ham i levende live. Levendegørelsen af hans visioner. Han var solgt. De kørte til de stoppede for tredje gang, og steg så af toget på en smal perron midt ude i det åbne landskab. En sti førte fra perronen ud til et markskel, som de måtte forcere for at kunne fortsætte af et endnu smallere spor forbi nogle græssende tyrekalve, som dog ikke så farlige ud ved selskabets tilstedeværelse, men som fredeligt lod dem passere. En halv times tid vandrede de videre anført af Dina og Jack, som havde været der før. Idet de drejede til venstre åbenbarede en dyb slugt sig, i hvis bund et nydeligt stenhus med en blomsterhave omkring dukkede op. - Der er det, pegede Dina. Hvorefter de kravlede forsigtigt ned af skrænten for ikke at tumle omkuld.

Damen som hed Erika og var af tysk afstamning, kom i det samme ud af husets hoveddør og tog imod dem. De fik alle et kram og blev ledt ind i stuen og videre ud i køkkenet, hvor et dækket bord ventede dem.

-Var turen herved anstrengende? Spurgte Erika.

-Ikke det mindste, svarede Dina, og både Jack og Olaf bekræftede med smil og hovedrysten, at det slet ikke var tilfældet.

-Tag nu for jer af retterne. Der er både fåreskinke og gedeost og hjemmedyrkede kålrabi. Og det er min egen æblevin, I drikker til. De satte sig sultne til bordet og begyndte at spise af maden. Erika var en fremragende kok, og retterne gled ned uden de anede det. Samtalen forløb let og glidende, og efter nogle almindeligheder kom den ganske naturligt ind på mere spirituelle emner. Erika var medie, og det var hun stolt af, kunne man mærke. Olaf, som på det tidspunkt af sit liv, var på åbent hav og derfor modtagelig for snart sagt hvadsomhelst, lyttede interesseret når Erika berettede om sine oplevelser fra åndernes verden. Hun var medlem af en menighed med egen kirke og organisation inde i London, og holdt seancer en gang om måneden. Jack var nok den af dem, der var mest opslugt af de åndelige ting. Dina var mere prosaisk og skeptisk i sin holdning, og Olaf vidste hverken ud eller ind. Det eneste han vidste, var, at han måtte i kassen med Dina, koste hvad det ville!

Da de havde spist og drukket og var godt mætte, skulle Erika hvile sig, og de tre venner krøb sammen på gulvet inde i stuen foran den store pejs som buldrede lystigt.

Jack foreslog, at de lagde I Ching for Olaf, og Dina syntes også det var en god ide, for hun rykkede nærmere til Olaf og hviskede ham tæt ind i øret: - Så kan vi bagefter være lidt alene sammen på vores værelse, når vi kender konsekvenserne af vores handlinger. - Olaf blev varm ved hendes lette berøring af hans nakke idet hun betroede sig, og var parat til det hele.

Bogen blev taget ud af sit svøb. I Ching skal altid opbevares mindst 2 meter over jorden, og dette exemplar hentede Jack ned fra et lille grønt skab, som hang på væggen ved siden af pejsen. Et sølvetui blev åbnet og pindene taget ud. Disse pinde, hvis fald mod gulvet efter de var sluppet, skulle afstedkomme en kontakt med skæbnen, som tydeliggjordes i deres indbyrdes placering, efter de var faldet til ro.

Dina kastede idet hun så dybt ind i Olafs øjne med et hemmeligt smil, og de mange små stykker træ styrtede mod jorden, rumlede et øjeblik rundt på trægulvet, og lå så helt stille. Der var også helt stille i stuen, på nær pejsens knitren og bragen efterhånden som de store egeknuder blev fortæret af ilden.

Jack løftede pindene op een efter een og skrev linierne ned på et stykke papir. Så åbnede han I Ching og gav sig til at finde lige netop det sted i bogen som svarede til linierne i læsningen.

Olaf blev mærkelig kold over det hele, efterhånden som Jack læste op.

- Du skal holde dig langt væk fra prostituerede. Du er i en udsat position, fortsatte han.

- Du vil blive udsat for store fristelser, som du kun kan overvinde ved hjælp af vedholdenhed. Vedholdenhed vil bringe dig fred og balance, så længe du ikke bliver fanget af dit eget begær! Han lukkede I Ching, og derefter gik han ud i køkkenet og hentede en lille tynd bog op fra sin rygsæk. Han gik hen til Olaf og satte sig ned foran ham og rakte ham den. Det var Herman Hesses "Vandringsmanden". Han tog Olafs hoved mellem sine hænder og sagde ind i hans ansigt: Læs den, og tænk dig om!

-

- Olaf havde lejet et værelse på et hotel i London, og egentlig ville han gerne tilbage samme dag, men Erika inviterede dem til at bo hos sig, og derved blev det. Han havde medbragt en lille klump hash, som han transporterede gennem tolden ubemærket ved at holde den inde i munden som et bolche han suttede på. Da han fornemmede, at de skulle tilbringe natten sammen, ham og Dina, besluttede han sig til at ryge sig skæv, for bedre at kunne komme i seng med hende. Han troede, at han blev mere i stand til at gennemføre et samleje på ordentlig vis, hvis han havde røget. Det troede han i det mindste. Så da de havde læst I Ching, og han var blevet advaret mod alverdens ulykker, gik han stille ud på toilettet og tilberedte sig en joint. Så gik han udenfor, og under påskud af, at ville være lidt i ensomhed og gå sig en tur, gik han over i den nærliggende skov og fyrede sig en fed. Da han kom tilbage, var han i højt humør og foreslog Dina, at de skulle gå op på værelset. Da de kom indenfor tog han hende om skuldrene og trak hende tæt ind til sig og kyssede hende heftigt. Hun besvarede hans kys, men ikke så heftigt som han. Hun satte sig på sengen, men han kom over hende og væltede hende omkuld. Han mærkede godtnok en vis modvilje, men i sin skæve tilstand skænkede han det ikke en tanke. Nu var hans ophidselse begyndt at stige, og dyret i ham helmede ikke før det fik sin vilje. Han trak hendes kjole op og trak trusserne af hende og ville føre sit erigerede lem ind i hendes skede. Idethan forsøgte dette mærkede han, at hun var tør som en ørken dernede, og idet han pressede på hørte han hende skrigende på tysk: -Nein, ach nein nein nein! Han stoppede op og kom til sig selv. Trak sig tilbage og kunne godt mærke, at han var ved at gå for vidt. De satte sig op i sengen, og Dina begyndte at græde.
- Senere fortalte hun, at hun ikke havde været sammen med en mand i over et år. Hun havde været kæreste med en tysker, og han havde behandlet hende meget dårligt. Hun kunne ikke gennemføre et samleje ligenu. Olaf var flov. Og Dina var flov over ikke at kunne lukke op. De varflove begge to, og Olaf tog samme dag tilbage til London og gik op på sit hotel og røg en kæmpejoint, hvorefter han tilfredstillede sig selv foran det store omklædningsspejl mens han gentagne gange råbte ind mod sit eget spejlbillede: Fuck you!

Det sidste Olaf havde at gøre med Dina, var da de nogle dage før han skulle rejse op til Grønland, mødtes på en fortovscafe i London, hvor hun fortalte om de problemer hun havde med sin nieces søn, der var blevet forfalden til onani. Da gik det op for ham, at deres veje måtte skilles, endskønt det var en pine for ham, at måtte indse, at han aldrig skulle giftes med en Amerikanerinde fra New York!

I stedet tog han til Scorebysund, hvor han mødte Magdaliaraq, som han gennem 1/12 år på alle måder forsøgte at få til at elske sig, og som aldrig nogensinde lod sig prostituere til det. Og det var hans held. Det var hans svine held og hjælp fra det store land og dets folk, som nok kunne bytte koner, men aldrig bytte sjæl.

Men på ambassaden gik det anderledes. Han havde jo udfyldt skema 160 til fulde, og havde også skrevet at han var blevet dømt for besiddelse af marihuana i 1972. Han var slet ikke klar over, på det tidspunkt hvor han i sin gamle bil var på vej til Skodsborg for at overnatte, inden han den følgende dag havde en aftale på ambassaden, at han i meget høj grad havde overset noget ganske væsentligt i hele sagen. Da han nemlig så sine gamle pas igennem, fandt han et, hvor han bl.a. havde været på Cuba og i Østtyskland, og det gemte han hurtigt væk af angst for, at det skulle diskriminere ham i forhold til sin visumansøgning. Og idet han bladrede i passet og så de famøse stempler fra kommunistiske områder, overså han fuldstændigt at der på de følgende sider i det

samme pas var et visum til USA som han fik i 1982 og som gav tilladelse til multiple rejser i al fremtid til USA. Havde han nu set det, og ikke af forskrækkelse over de kommunistiske stempler lagt passet væk, ja så havde han blot behøvet at få overført dette visum til sit nuværende pas, og så var den ikke længere. Men han overså. Og nu kører møllen, hvor de ønsker dokumentation for forseelsen med marihuannaen i 1972 og sågar har bedt ham om at henvende sig på rigsarkivet for at få en sådan. Mama mia, hvor kunne meget besvær og udgift til ansøgning og nervøs ventetid være undgået. Om han blot havde bladret en enkelt side videre i det gamle pas!

Nu sidder han så og venter på svar fra ambassaden, hvor han har sendt billeder af det gamle visum ind, samt forklaret hvorfor han mener, at han slet ikke skulle have søgt om visum, for han havde jo et allerede. Og så vil tiden vise, hvad der sker.

Fredag den 3 juni kl 10.21 nede ved Bandholm badeanstalt, hvor herren som vi kalder Olaf og som i og for sig lige så vel kunne hedde Kurt eller Alfred eller hvemsomhelst, for han ved nemlig ikke en skid om hvem han er eller hvorfor han er her i det hele taget. Nå, men han er ligeglad nu. Han er skide hamrende ligeglad med hvad der sker med den forpulede visumansøgning, for han kan fundamentalt ikke gøre en disse mere for at opnå dette visum til usa. Han kan gøre, som de anbefaler ham i svaret fra den automatiske mailbox på ambassaden, nemlig at væbne sig med tålmodighed. Og det gør han så efter et forfriskende bad i bølgen den blå og med verden liggende pivåben foran ham.

Derefter kører han, da det ser ud til at man skal sætte broerne op ved badeanstalten i denne weekend, og derfor har spærret hans normale parkeringsplads lige ved nedgangen til vandet, afsted tilbage til huset, hvor han pakker sin camper til en længere tur ud i det blå. Inde i hans hoved kommer forslag på forslag op med steder, han kan køre hen, men han gider ikke plan ligenu. Han vil ikke sætte sig fast på noget bestemt. Det er det, han har camperen til. At kunne køre og stoppe som han vil, ligegyldigt hvorhen. Han har huset på ryggen og kan stoppe og slå lejr hvorsomhelst.

De sidste dage efter afslaget på visum fra ambassaden, og deres forslag om at gå i rigsarkivet for at finde dokumentation for hin sindssyge hændelse i året 1970 eller var det 71 eller 72 ? Som for længst er glemt og overstået og forbi, har gjort hans liv til et helvede. Især efter han fandt det gamle pas fra 82 med det livslange visum til usa. Så gik der gok i den. At han kunne glemme at kigge ordentligt efter i det gamle pas, rider ham som en mare. Bebrejdelserne dukker op igen og igen, især fordi han jo har lovet sine to børn den tur. En tur som var kronen på de mange tidligere ture ud i den vide verden, som de har haft sammen gennem årene, og som har sammensmeltet deres liv på en smuk måde. Nå, men som tiden går, og han ikke har fået svar fra ambassaden, bliver bebrejdelserne. som han har mod sig selv, svagere og svagere. Da han alligevel ikke kan gøre mere ved sagen, andet end at vente på svar. Så glider det ud i en afsides krog i hans sind, hvor det dog desværre dukker op nu og da, men som sagt med formindsket kraft. Han får det negative til at blive positivt, ved at erkende den uforanderlige virkelighed som omgiver ham, og sin egen plads i den, som det atom den er. Så kører han afsted og glæder sig over naturen omkring ham med de fuldt udsprungne skove og lysegrønne marker og nyder sin motors jævne spinnen idet han med magelig fart på omkring de 90 km i timen sejler afsted på E 47 med første stop i Tappernøje. Her finder han en plads bag nogle små træer, hvor han kan indtage sit morgenmåltid bestående af mysli med yougurt og æblestykker. Dertil en friskbrygget kop the fra det lille gasblus i bilen, og Hemmingways "De ubesjrede" som lektur under spisningen.

Da han har hilst på et par ravne, som med vidtåbne næb på grund af varmen hopper omkring ved bilen i søgning efter mad, sætter han sig til rette bag rattet og begiver sig atter ud på motorvejen mod København.

I karlsunde foretages et nyt holdt, hvor bilen nu kan parkeres i fuldkommen skygge. Det er godt, for dagen er varm. De har lovet helt op til 30 grader i dag den 3 juni. Tidlig sommer. Spørgsmålet er om den holder. Men ligenu er det super. Og efter lidt læsning beslutter hr Olaf sig for en lur. Han løfter sit tag på bilen op, så køjen på 1. etage bliver klar. Og der kryber han op og glæder sig over sit held med hovedet hvilende på to puder, og nu og da vækket når de store motorcykler parkerer lige ved siden af ham og gasser op så hele karossen ryster.

Chai latte er hans nuværende position på Istedgade, helt oppe hvor den munder ud i Enghave plads, hvor han og Jonathan engang stod og beundrede de ferme skaitere på den lille bane bag hækken.

Chaien drikkes og turen går til kødbyen, hvor Københavnerne i tusindvis er samlet ved bordene på de mange restauranter, som ligger der. Han går omkring og beskuer alle disse mennesker, som sidder der i deres weendudrustning med smarte bukser, sko, briller, tasker og håret sat op til pynt eller helt barberet væk, som det nu er på mode hos de unge mænd, hvis hårpragt tidligt i deres liv er begyndt at svinde. Så hellere få det hele væk, når det alligevel ikke længere kan dække ordentligt. Olaf tænker på at gøre det samme, men hans hår er endnu ikke nået et sådant stadie, at det er umagen værd at klippe det hele, tænker han. Duftene som siver ud fra køkkenerne, er berusende liflig af garlic og ristede hummerhaler, og Oluf får lyst til at sætte sig, men der er bare ingen pladser. Alt er optaget. Så han går videre og møder en reception for en kendt kunstner, hvor gæsterne trænges om indgangen klædt i de festligste rober og velduftende af dyr parfume. Her stiller han sig op og indsnuser atmosfærene, og tænker på, da han den gang lidt udenfor Rom på et trattorie som hans gruppe på konfirmationsrejsen besøgte, så meget blev opslugt af et selskab af Italiensk overklasse, der sad et par borde væk og udsendte denne umiskendelige aura af rigdom og overklasse, at hans dansklære Elmquist, som var leder på rejsen, nervøst spurgte ham om han da forhåbentlig ikke var tiltrukket af den slags mennesker. Han husker det så tydeligt, fordi der dengang, hvor han gik i sit 13 år på mærkelig vis blev lagt skel i ham, som skulle forhindre, at han blev drevet mod decadence, og som derfor drev ham lige lukt hen i mod den type af mennesker med stor nysgerrighed. Det er også derfor han langsomt slentrer rundt og opsuger stemningen, lydene og duften fra de mange borde fyldt med artificielle storbymennesker. Det morer ham at betragte dem og opleve deres teatraliske optræden. Det er kodificerede individer, så langt væk fra et naturligt abemenneske som tænkes kan.

Så kan han pludselig ikke finde sin bil. Han har glemt, hvor han parkerede den, og leder en rum tid i kvarteret, hvor de skumle steder er fyldt med junkier og usselte udseende illegale flygtninge. Det er stor kontrast til de rige på restauranterne, og da han endelig finder frem til sin elskede gamle kasse, sætter han sig hurtigt op og gasser den afsted ud ad Østerbrogade mod Strandvejen op til det dejlige friske Skodsborg bad. Her slår han lejr og flader ud i Øresund sammen med tre piger fra en efterskole, som også lige skal have sig et aftensbad inden solen helt går ned.

Den store iPad Pro har en spændende film på programmet som han ser, hvorefter han kryber til køjs oppe på taget af sin bil i teltet med det store panoramavindue vendt ud mod sundet, hvor lysene fra Hveen og Svenskekysten glimter i mørket.

Vedbæk ligger nogle få kilometer længere mod nord ad strandvejen. Han vil den vej op, og efter et meget forfriskende morgenbad i et glasklart Øresund, og efter et let morgenmåltid bestående af brød, ost, marmelade og the, tager han afsked med Skodsborg og drejer ud på strandvejen, som nu er fyldt til bristepunktet med weekendgæster som i den brændende hede søger mod kølende havluft og friskhed. Det er derfor heller ikke muligt at finde en parkeringsplads i Vedbæk havn, så han må nøjes med at gøre holdt og blive ved bilen, mens han betragter en enlig mor, som tager sig af tre mindre børn, samtidig med at hun til en veninde beretter om, hvor glad hun er for at være gravid igen med den fjerde. I en blomsterkumme plukker han en lilla kaprifolie, som han anbringer ved føresædet, og som forsøder hans videre køretur med sin velduft. Han beslutter sig for at opsøge nogle gamle steder, han engang for snart 50 år siden boede. Først finder han med megen møje vejen som hedder Gammellosevej i Sandbjerg, og her hvor den drejer fra hovedvejen mellem Sandbjerg og Vedbæk boede han sammen med sin første store kærlighed i et træhus som han havde lejet af Grønlandsfaren Kaj Birket Schmidt. Han finder indgangen til haven, der er totalt tilgroet med et vildnis af bregner og slyngplanter, og dybt inde bag et metertykt grønt tæppe skimter han noget, der engang var et hus, men som nu bedre kan beskrives som en ruin. Han står ud af bilen og går så tæt på som muligt, og huske hvordan huset så ud, da de boede i det. Han husker trappen op til køkkendøren, og den lille terrasse foran, som nu er helt sammensunken. Han husker værelset på første sal, hvor de sov, og inde gennem et mørkt vindueshul kan han skimte rummet, som udgjorde stuen dengang, og hvor han sad på gulvet og læste op til sine kursusprøver før første del af tandlægeeksamen. 50 år er gået, og i den tid har huset stået tomt. Birket Schmidt er velsagtens død og ingen arvinger har vist sig, og så har naturen taget over. Grunden må være dyr, tænker han. Hvem mon egentlig ejer stedet nu? Men det rager ham faktisk ikke. Han har på sin krop nu erfaret tidens gang og altings ophør og forfald, mens slyngplanter og mærkelige gevækster og dyr tager over og udbedrer skaderne, så området atter kan fremstå friskt og nyfødt. Han kører videre.

Nogle hundrede meter længere fremme ligger et yndigt lille bondehus lige ned til en sø med ænder og gæs, og på skrænterne ned mod vandet løber flere sorte gedekid fornøjet omkring i solen. Der flyttede de ned da det i sin tid blev ledigt som udlejet sommerhus, og boede med dækadresse et andet sted fordi man ikke kunne bo fast der hele året. Det blev stedet, hvor han fuldførte sit tandlægestudium. Han havde en lille lloyd varevogn, han selv havde skilt ad og bragt tilbage i forsvarlig stand. Den kørte han hver dag ind til Tandlægehøjskolen på Nørre Alle, og gik op på afdelingerne og praktiserede øvelser i tandlægekunsten, når han ikke lige pjækkede fra undervisningen, og istedet var ovre hos sin ven Edward, som ejede et byggeforeningshus i Valdemar Holmersgade. Der boede andre unge oprørere fra venstrefløj, og her holdt han til og deltog i ophedede diskussioner om samfundet og krigen i Viet Nam og pigerne, som det hele tiden gjaldt om at få fat i og allerhelst komme i seng med. Det gik der meget tid med dengang. Derfor tog det ham også en del år mere at blive tandlæge end de berammede fem, men de var ikke spildt, for han oplevede så meget andet vigtigt.

Han oplevede at bo sammen med sin kvinde i huset ved søen. Og deres store Stc. Bernhardshund som hed Bamse, som de gik lange ture med om aftenen i det omgivne naturskønne nordsjællandske landskab. Og ikke langt fra deres hus lå et andet lille træhus, hvor Kunstmaleren Åge boede. Åge lavede billeder ved hjælp af sliberondeller, han klæbede op på lærred og bemalede så smukke billeder af dyr og fugle blev fremtryllet i en naiv og kærlig form. Åge røg også mariuhanna og havde altid en chillum parat, når man kom på besøg. Olaf blev hurtigt ven med Åge og introducerede ham for Annette, som var Edwards søster, og snart flyttede Annette ind hos Åge sammen med sin kat. Det var begyndelsen til et stort rykind af venner ude i Sandbjerg. Hver weekend var husene fulde af glade unge mennesker, som røg og drak og spillede høj musik og diskuterede og mixede partnere så det var en lyst.

Nu er Åges hus væk og erstattet af en pragtvilla i marmor og stuk. Grundene herude er steget eksplosivt i pris, og Olaf ryster på hovedet idet han kører forbi. Også deres beskedne bondehus er blevet udvidet med extra sidelænger og en stor dobbeltgarage, og karakteristisk nok summer stedet ikke længere af liv, men er blevet tørt og sterilt. Pengene har overtaget her som så mange andre steder, og han drejer bilen rundt og vender næsen hjemad. Han havde tænkt sig at stille karossen et stille sted under nogle skyggefulde træer og tage sig en lur oppe i køjen, men ombestemmer sig og sætter autopiloten ind på motorvejskørsel og den lange vej sydover mod Lolland og de hjemlige kødgryder.

Den amerikanske ambassade lade stadig ikke høre fra sig. Dag efter dag og uge efter uge går, og hvert andet øjeblik må Olaf hen og kigge i mailen og se om der ikke snart kommer svar. Men det gør der ikke. Han ser hele tiden ambassadefunktionærens små tykke fingre som fører musen frem og tilbage over musemåttens mens han mumle ord, som i Olafs mistænksomme hjerne bliver opfattet som "trafficing" og disse fingre på denne mand har nedbidte negle som fremstår som bittesmå halvmåneformede æggeskaller, der lyser op i Olafs ansigt med allemulige mindelser om mordet på Kaj Munk dengang lige før befrielsen af to mænd som, hvorfor gjorde de det, og hvad var de for nogle? Havde de også nedbidte negle? Det tror han, og væmmes ved alt menneskeligt og ønsker af hele sit hjerte at han aldrig må blive sådan, og hvis han er det, at han så må blive befriet for al det der gør os så syge. Olaf er abe med menneskelignende adfærd. Og Olaf er godt træt af mennesker med abelignende adfærd!

Så han venter og venter på et svar, og da han efterhånden er blevet så træt af, til bristepunktet at vente og blevet så udkørt over alle tanker, som vælder uden stop dag og nat op i hans forpinte hoved over dette visum han måske aldrig får, og som sætter hans liv 50 år tilbage til den morgen på Hurtigruten, da han blev lagt i håndjern, så tager han en rask beslutning og lader sin gamle skæbne råde og ændrer kurs og lægger rejseruten med sine to børn om til et helt andet sted end USA nemlig Japan!

Og med eet bliver han glad. Med eet er hele situationen en anden. Han vil skide USA et langt stykke. De kan få deres forbandede land for dem selv, hvis indgangen til det amerikanske "paradis" skal bevogtes af en kerub med nedbidte negle og trang til mord med petitesser. Så kan de fanden gale mig få det i fred. Og som det ser ud nu, er store dele af det amerikanske folk i gang med at kaste sig i armene på en Hitlerlignende folkefører ved navn Trump, så alene af den grund kan det være rimeligt at holde sig langt væk. - Jeg ville sommænd nok være blevet arresteret for et eet eller andet alligvel derovre, hvis vi kom afsted, tænker Olaf, så derfor er atter de allerminde

atomare hændelser og kvantespring i høj grad med til at bestemme min vej. Siger han, som han sidder der i bilen på motorvejen hjem. Så Japan er nu destinationen til sommer, og begge børnene er med på ideen. Altså ned på biblioteket og bestille bøger om Japan!

Så kommer Andreas fra Tejn på Bornholm forbi bilen hvor Olaf opholder sig lige ved Bandholm badeanstalt, og så er cirkelen atter sluttet, for Andreas er ven med Rie og var med i de allerførste dage, da Olaf og hun flyttede ud til øen i Østersøen. Nu bor han på Askø, og lander med færgen lige der, hvor Olaf har sin bil og sidder og skriver disse ord. Han får et kram inden Andreas kører videre hen til sin søn som har fødselsdag i dag, hvor solen skinner fra en lyseblå himmel med små venlige vatskyer og en frisk brise som kommer ude fra smålandshavet mellem Femø, Fejø og Askø.

Og på onsdag er Olaf inviteret til middag sammen med sin ven Palle og hans ven Ole på Bandholm hotel, som jo ejes af faderhuset, og hvor også Olaf holdt sin 75 års fødselsdag for nogle måneder siden. Det glæder Olaf sig til, for Palle og Ole er tandlæger ligesom han, og for tiden foregår der store ændringer indenfor tandlægefaget. Den nye sundheds og ældreminister Sofie Lyde har iværksat en række reformer indenfor sundhedsvæsenet. Bl. a. Har hun omorganiseret sundhedsstyrelsen, så den nu hedder styrelsen for patientsikkerhed med udvidede beføjelser til bl. a. at komme uanmeldt på besøg på landets tandklinikker, for at kontrollere om alt går rigtigt til. Det er der mange tandlæger som føler sig stødt over. Og det skal de tre tandlæger selvfølgelig drøfte over middagen i Bandholm. Olaf er ligeglad med de nye forordninger. Han gør sit bedste hver dag for at skrive korrekte journaler og behandle patienterne ordentligt og lave et godt stykke håndværk. Så kan han ikke gøre mere, synes han. Og hvis der kommer besøg på hans klinik, er han ikke bange. De kan bare komme an, tænker han. Hvis de vi fyre ham af en eller anden grund, så er skaden ikke stor. Han er 75 år og kan sagtens finde på andet at lave. Ingen problemer i det.

Og da den amerikanske ambassade ikke gider at give ham et visum til usa, ja så vender han kjakken og sætter kursen et andet sted hen, som så bliver mod øst og solens land Japan. Her vil han hen med sine to børn Jonathan og Suien, som han har fået oppe fra himlen gennem sin tidligere kone Suely fra Brasilien. Han sidder i dagevis og arrangerer rute og befordring og opholdssteder i dette land så langt væk som muligt fra hans egen lille have her i Bandholm på Lolland, hvor Faderhuset regerer og udvider sig som en svamp, der breder sig over det hele og maler byen hvid som graven. Isboden betjenes af en venlig dame med fedtede fingre, som griber i kassen efter mønter at give tilbage, hvorefter hun tørre hånden af for syltetøj og flødeskum.

Olaf sidder i sin lædersofa og tænker på, hvor godt han har det, mens han betragter al verdens ulykker på fjernsynsskærmen. Han konstaterer, at hans medvirken i hele dette spil om magten ikke er særlig vigtig, og lader sig mageligt læne tilbage i blødheden. Dagen var hård nok. At skulle tilberede fremtiden i en tid, hvor intet kan forudsiges med sikkerhed, er ikke nogen let opgave. Tænker han, og mindes hvor mange gange han er blevet snydt, når han mente at vide præcist hvad der måtte komme. Så tog hændelserne pludselig en uforudset ny vending og alt var ikke det samme mere.

Nu vil han derfor lade være med at tænke. Så får han fred og kan sove. Det giver sig selv, ikke?

Så gik der lang tid. Japanturen er overstået. Han har skrevet om den og på sin 76 års fødselsdag overbragte han sine to børn en bog på tyve sider, hvor alle deres fælles oplevelser på turen var nedskrevet. De blev glade for hans indsats, og læste den og lo.

Men de havde hver deres og han selv var nu atter overladt til en syg tandklinik, en gammel folkevognscamper og tre sumpskilpadder. Om morgenen, når han vågnede i sin seng i det lille kølige værelse i huset i Bandholm, var det ligesom han ikke var i live mere. Alle hans fortidige eskapadre forduftede som dug for solen, og han stod op, og gjorde hvad han skulle uden besvær. Det var som om hans krop havde overtaget hans hjerne, som nu blot var en del af hele den organisme, som var ham. Og han fandt intet besvær i at leve længere. Når han havde ligge i sengen, og øjnene var slået op, kom bevægelsen ud af sengen ganske automatisk til ham. Så ordnede han sine dyner og puder, lukkede begge vinduerne op, så den friske morgenluft kunne trænge ind i det lille rum, og gik derefter ud i køkkenet og gav sig til at forberede morgenmaden, som han ville indtage i sin camperbil nede på havnene ved siden af badeanstalten, når han havde taget sit morgenbad. Der var ingen bro længere. Den var taget op for vinteren. Men der var en særlig brunrød sten, han vidste han kunne træde på uden at glide, og den brugte han til at komme ned i vandet. Så kunne han stikke sit ene ben hen på en flad sten længere nede og på den måde komme helt ud i det for årstiden passende tempererede vand, nemlig det iskolde! -Hu hej, hvor det gik. Ned med hele kroppen i en fart. Så hovedet under vand. Så svømme et par tag og plaske med benene. Så hovedet under vand endnu en gang, og så i samme øjeblik den brændende fornemmelse indtraf, op i en fart uden at glide på de glatte sten og hen til håndklædet. Sandalerne på og så ellers frottede sig varm i den kolde vind, mens mågerne fløj forbi og solen tittede frem bag de store kumulusskyer oppe i det fjerne foran den lyseblå vinterhimmel. Inde i bilen ventede det lille primus med opvarmet thevand og mysti på æblestykker overhældt med yoghurt.

Men helt godt var det ikke, for en morgen han skulle ned og bade, kørte bilen så mærkeligt bumplende, og da han steg ud på havnepladsen så han, at venstre baghjul var punkteret. Han ringede straks til Falck, som kom en time senere og skiftede dækket til hans reserve dæk, som gudskelov var i orden på nær en bolt i ophænget, som var væk. Nu kunne han køre hjem, og senere hente sin tidligere kones ven Finn, som sammen med ham var inviteret til mortensand hos hende og hendes nye mand. Dagen efter blev han klar over, at hans bil ikke var punkteret på almindelig vis. Da han gik en tur så han til sin bestyrtelse, at flere andre biler i gaden var punkteret, og en mand han mødte, fortalte, at det var hærværk, og at hele 15 biler i gaden var punkteret med en kniv. Det kunne han slet ikke forstå. Han blev meget ked af det og over menneskers dårskab. Nu måtte han imidlertid se, om han kunne gøre noget, for at forhindre at det skulle ske igen. Han kørte i byen og købte 2 nødlys, som han placerede så de lyste ned på hans bil ved den mindste bevægelse. Så stillede han to bukke op som han havde købt i Silvan, og lagde en lang lægte henover som forhindring ind mod sin bil. Til sidst stillede han et billede i ramme af en hyrde med sine får påmalet teksten: Kære ven, ikke igen! Nyt dæk 1000 kr. Om al dette skulle hjælpe var uvist, men det var hvad han kunne gøre, og nu måtte han se, om det hjalp.

Gud er fri. Resten er lort. Sådan tænkte han på vej ned og bade i den iskolde Østersø udfor Pedersker i morges, hvor han var på besøg hos sin datter. Han passerede en flok måger, som han fotograferede mens han tænkte på sin mor, der var død mange år tidligere. Hun sad nu oppe i himlen og kiggede ned på ham, som han kørte der på den smalle landevej. Hun var vel blot en sky, som svævede deroppe, og det gik slet ikke op for ham, at hun rent faktisk eksisterede et eller andet sted. Nå, men den historie kan vi tage op en anden gang. For der er vigtigere ting at tænke på. -Du skal gøre, hvad der

bliver sagt, sagde hans mor oppe fra skyen. Og Olaf begyndte at få sved på panden. Hvad mente hun med det? Hvad var det han skulle gøre? Han havde fuldført sin uddannelse, på trods af de mange forudsigelser om hans uduelighed. Og han havde bagefter arbejdet i over 50 år som tandlæge rundt omkring i verden. Derfor mente han, at det nok var på tide, at finde ud af hvad han egentlig selv var for een. Han sagde sin stilling op og meldte sig ind i virkeligheden, ganske uden nogen fornemmelse for, hvor det ville bringe ham hen. Måske ville det slet ikke bringe ham nogen steder. Måske ville han helt forsvinde, nu hvor han havde mistet sin identitet. Hans uddannelse var hans identitet. Det havde han lært. Alle havde fortalt ham, at han måtte blive til noget, hvis han skulle overleve, så det var han blevet. Og han havde overlevet. Ganske godt. Men led af uophørlig utilfredshed over ikke at vide hvem han egentlig var bag al denne uddannelse. Så nu sad han der i sin bil og stirrede på mågerne som fløj op i forskrækkelse over hans tilstedeværelse. Han kom op fra havet så glad som nogensinde. Bølgerne var skumblå og grønne. Himlen stribet af gyldne skyer, hvor solen trængte igennem i glimt. Blæsten pøv, så det var en lyst og den gamle bil snurrede i sine lejer og indgød tillid, hvad den ellers ikke altid gjorde. Så alt i alt, var det godt. Men hans datters lille hund Rafael havde fået borrelia fra et tægebid, og det ændrede det hele. Planen havde ellers været at tage til Rønne og besøge hans tidligere kones nye hus, men det måtte de udsætte, nu da hunden skulle til dyrelægen. Han havde ellers glædet sig til at se de gamle film, hun havde liggende. Men det måtte de så vente med til i morgen lørdag. Han skulle rejse tilbage søndag, så der var ikke megen tid. Nå never mind. Filmene løb ingen steder, og hunden var også vigtigere end hans forventninger til nogle gamle film.

